

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VII, Nr. 87, OCTOMBRIE 2010 | *Apare DUPĂ data de 20 a lunii* | **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **site:** www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: HARAŞO TOVĂRĂŞIE!

Pe data de 21 sept. 2010 apare în "Monitorul Oficial al României" un Ordin - vezi bine, cu puterea de lege - privind **programul de "colaborare culturală, educaţională şi ştiinţifică" dintre România şi Israel.**

Să înţelegem că, nefiind făcut public, este neimportant, un act protocolar de rutină, cum probabil avem şi cu statul chinez, şi care de fapt nu interesează pe nimeni?

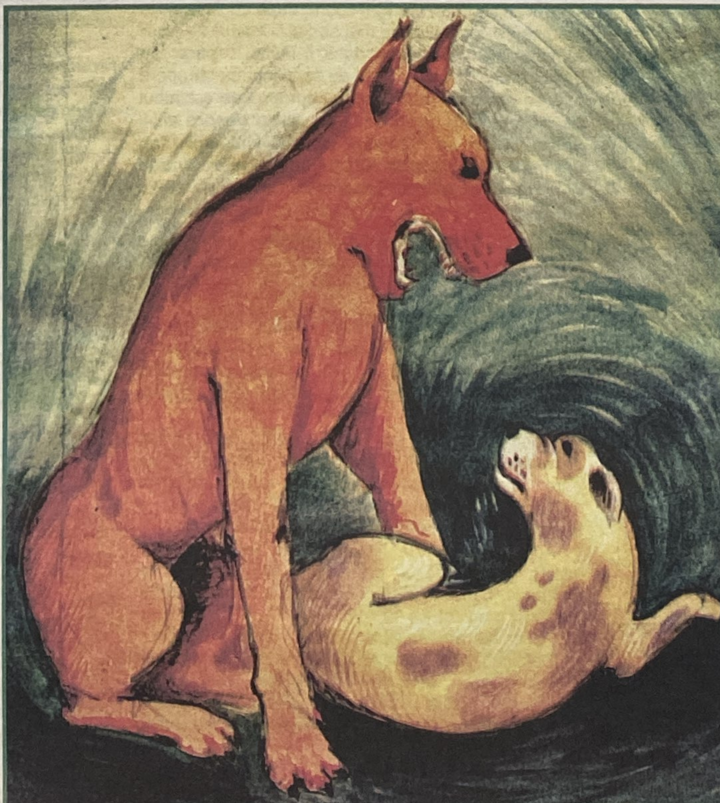
Adică, cum nefăcut public? "Publicat" în Monitor nu este public?

Aparent, da, dar ***câţi români citesc Monitorul Oficial?***

Şi dacă au o problemă oarecare şi cumpără un număr din Monitor, cine acordă vreo importanţă "colaborării ştiinţifice" bla, bla, bla?

Dacă acest "Ordin" are vreo valoare şi avantajează România, de ce presa nu îl face public, de ce nu îl analizează?

Explicând conţinutul, exact acel conţinut care este absolut revoltător (nu găsesc o exprimare care să redea măsura indignării mele), ar fi aduse la cunoştinţa publicului larg manevrele de învăluire, cucerire şi încătuşare a românilor, de inducere în minţile copiilor, în special, a unui sentiment de culpabilitate în legătură cu "vina" bunicilor şi, eventual, chiar a străbunicilor, pe care ei şi

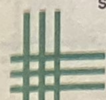

generaţiile anterioare, dar în special cele viitoare o au; vina care trebuie **să ne transforme în supuşi taraţi, dispuşi să acceptăm orice măsuri potrivnice,** dispuşi sau poate obligaţi să renunţăm la orice manifestare a demnităţii umane, a apartenenţei la o naţiune; vina pentru nişte fapte de care suntem acuzaţi, pretinzându-se că o "judecată" se poate rezuma la acuzare!

Ne întrebăm de ce presa nu dezbate public acest "Ordin"; care presă, că toată presa este controlată prin cenzură sau autocenzură, este în mâna unor stăpâni deocamdată necunoscuţi sau în mâna unor unelte care promovează direct sau prin omisiune interesele iudaice la nivel naţional şi internaţional. Care presă, cea căreia i se servesc tot felul de subiecte "incendiare", care are un singur scop, şi anume să facă vânzare, care se simte obligată să trezească interesul unor tineri anormali sau unor bătrâni libidinoşi, prin publicarea de fotografii "sexy"?

Dar să revenim la conţinutul "Ordinului" din *Monitorul Oficial* nr. 652. (continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

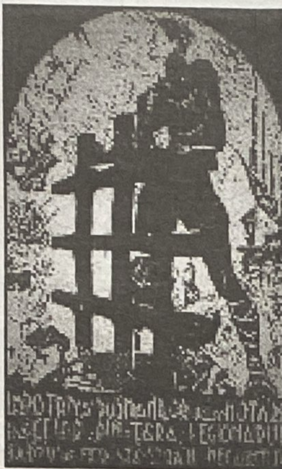

HARAŞO TOVĂRĂŞIE!
(continuare din pag. precedentă)

Vom prezenta doar câteva lucruri care ies în mod special în evidenţă:

Art. 1: *"Părţile încurajează dezvoltarea relaţiilor dintre instituţiile de învăţământ ale celor două state"*.

Comentariu: în ce măsură România este interesată de această colaborare, **în situaţia binecunoscută a lipsei de receptivitate a Israelului pentru o cultură de sorginte creştină?**

Deja de la început înţelegem că această "colaborare" are un sens unic, de la ei la noi, adică domniile lor ne vor băga în cap anumite lucruri, iar noi ni le vom însuşi mai mult sau mai puţin, în funcţie de mulţi factori pe care nu îi vom discuta.

Art. 4 (1): *"Părţile încurajează* ***cercetarea şi munca educaţională legată de destinul tragic al Comunităţii Evreieşti din România*** *în perioada celui de-al doilea război mondial..."*

Comentariu: ***după 65 de ani de cercetare apropos de holocaust, în afară de nişte declaraţii fără valoare în justiţie, care ar fi rezultatele "cercetării"?*** Că, cel puţin noi, românii, opinia publică, nu am văzut nici un document cu valoare juridică.

Dar, mai important: ce nevoie mai este de a dovedi ceva, când **poporul român** - atenţie, acuzaţie colectivă, inadmisibilă în justiţie şi pe plan uman - **a fost deja condamnat de Israel**, forţând şi o lege prin care se pedepseşte negarea holocaustului cu sancţiuni privative de libertate?

Să înţelegem că "certitudinea" presupune inventarea unor dovezi?

Cum spuneam, măcar de 20 de ani de la lovitura de stat orchestrată de forţe externe (ghici ghicitoarea mea), nu a fost timp suficient, sau această "cercetare" reprezintă continuarea, prelungirea unor acţiuni de presiune asupra statului şi a opiniei publice?

La pct. (2) al acestui articol (art. 4) se prevede un acord uluitor, inadmisibil! Acest acord certifică **poziţia de câine bătut, nemâncat, legat, terorizat, a părţii române.** Citez: ***"...participarea elevilor şi cadrelor didactice la diverse evenimente cu caracter comemorativ..."***.

Nu pot să spun "*bă, voi aţi turbat?*" Trebuie să ne exprimăm mai urban: *"Domnilor, aţi mâncat plante halucinogene?"*

Cum adică, încolonăm copiii cu profesorii în frunte şi îi ducem la sinistrul "Monument al Holocaustului"?

Pun o singură întrebare: ***suntem sub ocupaţie israeliană?***

Numai după ocuparea României în 1944 de către hoardele sovietice controlate şi comandate de "comisarii politici", fără excepţie evrei, eram scoşi în multe ocazii din şcoli şi facultăţi la "manifestaţie" şi puşi să strigăm "*Stalin şi poporul rus libertate ne-au adus*"!

Au mai fost scoşi elevii în stradă, obligatoriu sub ameninţarea exmatriculării, în perioada interbelică, pentru a vedea legionari asasinaţi în stradă sau în pieţe, cu un banner mare deasupra, cu conţinutul: "Aşa vor păţi toţi duşmanii ţării". Ghiciţi iarăşi, de fapt ai cui duşmani erau?

Cititori şi necititori ai publicaţiei noastre, vă daţi seama până unde s-a ajuns cu împilarea şi obrăznicia?

Nu mi-am închipuit ca, după câteva generaţii, nepoţii sau strănepoţii noştri să ajungă în situaţia românilor călcaţi pe grumaz de hoardele iudeo-comuniste după al doilea război mondial!

În ce ţară şi în ce lume trăim, şi cu ce fel de fapte monstruoase ne confruntăm: **adică ce vrei să îi spui strănepotului meu, că eu am fost un criminal?** ***Păi, dacă am fost, de ce nu am suferit rigorile legii?***

În România sunt sute de mii de străbunici: îi faci pe toţi criminali?

Şi ai cinismul de a acuza publicaţia noastră că îi învrăjbeşte pe români împotriva minorităţii evreieşti din România? Păi putem noi să o facem mai bine ca voi, mai avem loc de a semăna discordia când voi, cu orice gest la adresa noastră, o faceţi?

Să mergem însă mai departe:

Art. 5, punctul a: "...*memoria martirilor şi eroilor Holocaustului...*" (cursuri pentru profesorii români).

Dacă dvs. aveţi dreptul şi obligaţia morală de a-i socoti martiri, pe noi nu ne atinge cu nimic, **dar când vorbiţi de eroi devenim curioşi, dacă nu chiar suspicioşi.** Vorbiţi de nişte persoane care luptă pe front? ***Lămuriţi-ne şi pe noi, ce poate face nu un evreu civil, ci orice*** ***<u>civil</u>*** ***pentru a deveni erou?*** <u>Acte de sabotaj</u> în spatele frontului din lupta cu iudeo-bolşevismul? Altceva ce?

Vreţi să îi învăţaţi pe copii despre eroi?

Păi, întâi să îi învăţăm pe copii despre eroii români care au murit luptând cu diverse invazii, năvălirile barbare, cu hunii, cu tătarii, cu turcii, marii voievozi şi regi ai acestei ţări. <u>Martiri şi eroi luptând împotriva invaziei iudaice</u>.

Dacă vrei să îi înveţi pe copiii români că sabotajele din spatele frontului, împotriva armatei ţării care totuşi te găzduieşte, sunt acte de eroism, te poţi întreba de ce legile universal valabile trimit în faţa plutonului de execuţie pe timp de război spionii, trădătorii şi sabotorii.

Vă dau pe gratis o sugestie: până acum nu aţi făcut literatură de ficţiune cu acest subiect. Vă lipseşte din arsenalul fantezist. Este o mare lipsă, măi tovarăşi! La treabă, că nu este timpul pierdut! Vorbiţi despre eroi! Să nu credem cumva că eroii dvs. de azi sunt duşmanii de ieri ai României!

Revenind la un ton mai sobru, după consideraţiile stârnite de conţinutul de mai sus al *"Ordinului"*, copiii români au ce să înveţe dacă îi lăsaţi în pace: au destui eroi şi martiri care s-au sacrificat ca să apere ţara de năvălirile duşmane, şi, apropos de schimbul de informaţii, ***ce vreţi să le povestiţi despre eroii voştri? Cum aţi măcelărit palestinienii, voi fiind înarmaţi cu automate Kalaşnikov şi mitraliindu-i eroic dinăuntrul unor tancuri cu blindaj de 10-20 cm?***

Art. 7: "*...importanţa recunoaşterii reciproce a certificatelor şi diplomelor şcolare... şi academice*".

Comentariu: ne faceţi fericiţi că vreţi să ne recunoaşteţi diplomele academice?

Să fim serioşi: câţi medici români, sau avocaţi, sau ingineri lucrează în Israel? Unu, zece, douăzeci - nici atât! Sunt primiţi şi priviţi cu suspiciune, fiind creştini, şi mai sunt şi români "care le-au omorât bunicii".

Dacă în sensul acesta, România spre Israel, se exclude de fapt direcţionarea, unde şi al cui este avantajul bilateral? Chiar suntem aşa de nătângi? ***A ce miroase această înţelegere, a invazie bine camuflată, încet, pe neobservate?***

Adică medicii din România, de exemplu, sunt invitaţi de tovarăşul preşedinte al României să emigreze, când deja se conturează o lipsă acută de personal medical, ca să ce?

Păi ca să rămână locuri pentru medicii israelieni?

Ce ziceţi, asta e turbat! Nu vede decât conspiraţii!

Poate, dar domniile voastre ce vreţi să se înţeleagă, ***când goneşti medici, ingineri, economişti, profesori, sub pretextul că nu îi poţi plăti, şi exact în acelaşi timp echivalezi diplomele israeliene în România?***

Ori vi se pare că sunteţi foarte subtili, ori că noi suntem idioţi!

Argumentul cu lipsa de bani este subiectiv şi trecător.

O să se umple ţara de tovarăşi, şi să nu vă închipuiţi că vor veni să moară de foame în România sau să îi trimită Băsescu la plimbare.

Echivalarea la cursurile primare şi medii prevesteşte mutarea în România a unor familii cu copii de diverse vârste, care să îşi continue netulburaţi studiile aici.

Art. 16 (1): *"Părţile depun toate eforturile pentru a promova predarea celor două limbi în statele lor."*

Comentariu: ***au nevoie copiii români să înveţe ivritul (limba vorbită în Israel)? Pentru ce, vrem să colonizăm Israelul?*** Râd şi curcile!

Românii vor să rămână în România, dacă nu sunt goniţi de foame şi de politici care promovează absolut evident depopularea ţării!

Românii mai simpli au lucrat în Israel când nu puteau merge nicăieri în altă parte - muncitori amărâţi, în construcţii. Am vorbit cu unii care au fost în această situaţie: s-ar mai duce acolo? *"Nici să mă tai în bucăţi!"*

Chiar dacă ar ajunge într-o situaţie atât de nenorocită, ce nevoie ar avea să înveţe o limbă care pentru noi pare - şi este - imposibilă? ***Trebuie să vorbeşti ivritul ca să dai cu târnăcopul în stânci?***

Dacă tu, stat Israel, promovezi această înţelegere, la logica cea mai simplă, ***ce putem noi să înţelegem decât că tu ai nevoie să înveţi limba română?*** Umblu cu ghicitori, ghici de ce?

Sper că m-am făcut înţeles şi nu trebuie "să lungesc pelteaua": **urmează tot felul de precizări care au rolul de a da liber la amestec în treburile interne, în orice fel de manifestare artistică sau culturală programată în România**, să zicem printr-o tradiţie recentă sau inventată de acum înainte.

O să mi se dea replica, eventual, că şi noi avem aceleaşi drepturi în relaţia cu Israel.

Sare în ochi, adică suntem, cum s-ar zice, "chioraţi în faţă": scopurile şi urmările nu pot fi în veci echivalente.

Vreau să îmi povestească cineva de investiţiile româneşti în Israel - nici măcar poveşti nu sunt, nici vise, nici coşmaruri! Vreau să îmi povestească cineva de oameni de afaceri români stabiliţi în Israel! Aiureli!

Deci reiau ideea: orice fel de relaţie, culturală, economică, militară, are o singură direcţie, ca un fluviu care în mod evident curge "la vale". Mergând cu comparaţia mai departe, acest fluviu s-a umflat zi de zi şi s-a transformat într-o inundaţie catastrofală pentru români, care încă o mai ignoră, atâta timp cât apa nu le-a ajuns la nas şi mai pot respira, deşi o fac din ce în ce mai greu!

Mai vreţi argumente?!

Deja suntem în mâinile acestor oameni.

Bine, dar atunci pentru ce mai sunt necesare tot felul de manevre?

Nu putem să le negăm cuceritorilor noştri o timidă încercare de subtilitate: face parte din plăcerea pisicii de a se mai juca puţin cu şoricelul prins, înainte de a-l înghiţi: **trebuie creată iluzia că orice manifestare o controlăm noi în România.**

De fapt, acest parteneriat generalizat aduce "ochiul stăpânului" oriunde şi oricând.

Iar despre puterea de control şi decizie a evreilor în România, ea se manifesta oricum în viaţa poporului român, dar acum este legiferată şi trebuie să dea impresia oricui că nu este un abuz, ci rezultatul unei înţelegeri amiabile.

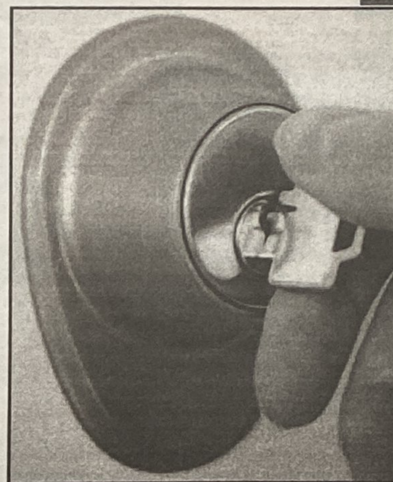
În orice manifestare cultural-artistică sau în legătură cu învăţământul, avem de acum înainte un "partener".

Dulăul mârâie numai şi căţelul, deja schilodit, schiaună!

Exprimându-ne în termeni rămaşi în mintea şi sufletul generaţiei de la 1944, ***"HARAŞO TOVĂRĂŞIE"!***

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ȘTIRI LUNA OCTOMBRIE -

***

Despre falși legionari

Am fost informați la redacție că **un domn care de mulți ani comercializează literatură legionară s-a apucat acum să confecționeze și să vândă cămăși verzi**, parte din uniforma legionară și simbol al dăruirii totale pentru cauza națională.

Problema este că pentru acest simbol au plătit cu viața Căpitanul, Statul Major Legionar, cei mai buni fii ai poporului Român, iar în perioada terorii iudeo-comuniste, au fost asasinați sub o formă oarecare, sute de mii de legionari.

Să transformi acest simbol sfânt într-un simplu obiect de comerț ni se pare, în primul rând, **o mare murdărie** și, în al doilea rând, **un gest iresponsabil**, *care tinde să anuleze semnificația accederii la dreptul de a o purta.*

Bineînțeles că nu se poate exercita un control în această problemă, orișicine putând să-și comande o cămașă verde, la orice croitor, și să o și poarte.

Este însă revoltător ca o persoană care se pretinde a fi legionar să vândă *cămăși verzi.*

Oricine, atunci când este confirmat ca legionar, primește cămașa de la șeful de cuib, sau și-o face el. ***Ce necesitate există, atunci, PENTRU MIȘCARE, să faci producție și vânzare "en-gros" de cămăși verzi?!***

Aducem aminte domnului respectiv că **marea diversiune a „rebeliunii" a început prin importarea din U.R.S.S. a 10.000 de cămăși verzi, gestionate și distribuite de comunistul evreu** (mă rog, comunist mai mult sau mai puțin), **Constantin David,** lucru bine stabilit prin dovezi acceptate de istorie (vorbim de istorie, nu de „istorie"). Acest lucru a contribuit la punerea în scenă a „asasinării a 120 de evrei" - să am iertare dacă jignesc pe cineva - niște amărâți, cei mai puțin vinovați de dezastrul socio-economic suferit de marea majoritate a poporului român în perioada respectivă.

Ce poate fi mai simplu acum decât să cumperi o cămașă verde și să faci - intenționat sau nu - lucruri care să terfelească imaginea Mișcării Legionare!

Ce ar zice domnul să vadă aplicate pe cămășile comercializate de el, simboluri sataniste (ca un exemplu) sau altele aparținând unor formațiuni politice sau militare detestate de oameni în general?

Românii creștini se angrenează în lupta împotriva dușmanilor și, pentru scoaterea din letargie a indiferenților, fac sacrificii mai mari sau mai mici pentru a avea dreptul moral de a se numi legionari și a purta „cămașa verde", iar domnul despre care vorbim a reușit să "demonstreze" că se poate ajunge la o „cămașă verde" scoțând niște bani din buzunar!

Atenție, deci, nu oricine îmbracă uniforma legionară face parte din Mișcare!! Acesta este un lucru pe care, oricum, *orice LEGIONAR* îl știe!!

Unul dintre avocații Căpitanului, Horia Cosmovici, spunea că ***"Legiunea nu este o broască țestoasă ca s-o cunoști după carapace, adică după cămașa verde!"***

***

141 de răniți la parada homosexualilor în Belgrad

Pe data de **10 octombrie a.c.** în capitala Serbiei s-a reluat "frumosul" obicei al paradei *Gay Pride*, întrerupt tocmai din 2001, când se lăsase cu încăierări de stradă.

Dacă ne întrebați pe noi, trebuie să fi fost cam frig pentru niște homosexuali despuiați care să-și etaleze "mândria", însă, ce-i drept, au avut la dispoziție splendidul lor stindard-curcubeu cu care să-și învelească reprezentanții mai sensibili la degerături.

Apropos de curcubeu, considerăm că **și-au ales un simbol cum nu se poate mai nepotrivit:** în Biblie curcubeul reprezintă semnul Legământului făcut de Dumnezeu după Potop, că nu va mai fi niciodată un alt Potop. Pe de altă parte, **deasupra Sodomei și Gomorei, "vârfurile de lance" ale homosexualității din antichitate, nu s-a văzut nici un curcubeu**, ci doar fum, după ce ambele orașe au fost incendiate într-un mod necunoscut, dar total. Prin urmare, ***mai bine ar fâlfâi o bombă cu napalm sau un focos nuclear.***

Așadar, cifrele: **1.000 de "fetițe"**, **dintre care zero răniți** - până aici este bine; apoi, **6.000 de manifestanți "homofobi", dintre care 17 răniți.** (Și, dacă tot veni vorba, nici acest termen nu ne este pe plac: nu avem o fobie de homosexuali, ci ne este scârbă; și nu de homosexuali - ca indivizi ei ne trezesc doar mila, precum orice suferinzi care nici nu caută să se vindece - ci de homosexualitate, ca boală psihică. Ce părere aveți de "căinători de psihopați fără leac"? Sună cam complicat, dar până ne vine altă idee...) Și, în fine, cca. **5.600 de polițiști**, fără nici o vină că și-au ales această meserie, dintre care **124 de răniți.**

Dezordinile sunt atribuite, ca de obicei, unor elemente "ultranaționaliste". Hmm? **De obicei, prin "ultranaționalist" se înlocuiește mai vechiul clișeu de "reacționar" sau "fascist"**, uneori fără prea multă atenție la sensul cuvintelor... nu-i nimic.

Și, ca un element de picanterie locală, alături de "ultranaționaliști", adică în realitate simpli căinători de psihopați fără leac, ***la violențe și amenințări se zice că au mai luat parte și suporterii unor echipe sportive. Acest din urmă factor, mai degrabă anarhist, nicidecum naționalist, ne este foarte cunoscut și nouă, românilor,*** mai ales celor din București. Sunt, ce-i drept, unele grupuri de oameni care nu-și pot calma nervii și frustrările decât spărgând sau dând foc la ceva, și care, când nu au un meci de fotbal la care să urle, se mulțumesc și cu câte o manifestație de stradă: nu prea contează pentru ce sau împotriva cui. ***Dar, atenție: acești toxicomani ai agresivității sunt, de multe ori, folosiți chiar de autorități pentru a deturna manifestațiile serioase, pentru a le putea ulterior blama.*** Asta explică și actele de vandalism, aparenta descătușare prostească, la voia întâmplării.

Ultimele violențe stradale de la Belgrad, comparabile cu cele de luna aceasta, au avut loc în iulie 2008, la arestarea fostului lider al sârbilor bosniaci, Radovan Karadzici. Atunci, poporul sârb nu a reușit să-și salveze patriotul, dar măcar i-a arătat o oarecare adeziune, un minim gest de respect. Chiar nu ne interesează ce s-a tot spus în presă despre acest șef bosniac, pentru că presa noastră îi asculta pe americani, nu pe sârbi. Culmea, și atunci tot suporterii sportivi ar fi fost cei mai violenți... oare cât din această știre să fie adevăr și cât defăimare mediatică?

Concluzie: la sârbi nu prea se prinde toleranța față de băieții și fetițele gay. *Nici la noi, numai că, sincer, sârbii au dovedit de nenumărate ori că nu se lasă călcați pe coadă cu una, cu două* - nici măcar rachetele lui Bill Clinton nu au reușit să-i îngenuncheze. Și nici acte cu cip nu li se pot face! **Avem, din acest punct de vedere, foarte mult de învățat de la această națiune plină de dârzenie.**

***

Vai de *"Pro Democrația"*!

În numărul din aprilie al revistei noastre ne-am arătat mirarea și dezacordul în legătură cu un **sondaj de opinie realizat de Asociația *"Pro Democrația"***, în conformitate cu care *91% dintre români ar fi dorit reinstaurarea pedepsei cu moartea.*

Studiul respectiv a fost dat publicității la data de 29 martie a.c. și, în afară de cifra-șoc mai sus amintită, mai dădea și alte date, printre care următoarele: *94% dintre români ar retrage cetățenia romilor care comit infracțiuni în străinătate, iar 89% pe a celor care cer autonomia ținutului secuiesc.*

Nu intenționăm să reproducem comentariile de atunci, ne rezumăm la a vă spune că am considerat totul **o făcătură, un sondaj comandat,** pe baza căruia s-au mai făcut niște "valuri", s-a mai putut culpabiliza presupusa cruzime și xenofobie a românilor.

Procedeul folosit?

Intervievarea telefonică a 1.060 de români foarte "inteligent" aleși, în urma căreia s-a garantat cu o marjă de eroare de 3,1% că aceste date reflectă starea de spirit a întregului popor român. Măi, să fie!

Și acum haideți să râdem de ei, cu *"Pro Democrația"* lor de doi lei cu tot: **la 1 octombrie a.c. (la 6 luni și 2 zile de primul sondaj!), se publică încă un sondaj** care, printre o mulțime de lucruri care nu ne mai interesează, dă și următoarele procente: *50% dintre români sunt pentru pedeapsa cu moartea, 55% ar retrage cetățenia romilor care comit infracțiuni în străinătate și numai 36% pe a etnicilor maghiari care cer autonomia ținutului secuiesc.*

Ați urmărit, da? ***91% devine 50%, 94% devine 55% și 89% devine 36%.***

Să nu omitem o diferență esențială: sondajul din 29 martie a fost făcut chiar de către *APD*, în timp ce acesta din octombrie a fost realizat de *Compania de Cercetare Sociologică și Branding (CCSB)*, la comanda *"Pro Democrația"*.

Nu știm cine mai sunt și CCSB ăștia, dar la cât de uluiți eram în primăvară, de ne tremurau pixurile pe hârtie și nu nimeream literele pe tastatură, acum chiar că ne-au răs-uluit!

Poate că domnii cecesebiști folosesc vreo metodologie mai acătării, mai "științifică", de unde și marea diferență de rezultate?

Păi, ni se spune chiar în materialul dat publicității, cităm: *"Studiul a fost realizat în perioada 23-28 septembrie de Compania de Cercetare Sociologică și Branding, pe un eșantion reprezentativ alcătuit din 1.017 persoane, sondajul de opinie având o marjă de eroare de plus/minus 3,1 la sută."*

Într-adevăr, chiar că acești domni lucrează mai "științific", de vreme ce **au obținut aceeași marjă de 3,1 procente fără să se mai chinuie să bată la cap ditamai puhoiul de 1.060 de oameni, ci numai 1.017!** *Eșantion reprezentativ, măi nene, ce știți voi!* Păi, așa mai zicem și noi muncă eficientă, dragii noștri, vă felicităm! Bravo. Sunteți cu toții niște... !

Mai are rost să comentăm datele obținute?

Ne-am exprimat punctul de vedere asupra celor din primăvară, cu tot cu îndoiala, însă acum nici atâta efort nu mai merită făcut: **datele pur și simplu nu există: de la 89% la 36% diferența este "un pic" mai mare decât permit marjele voastre foarte precise!** *Iar în jumătate de an nu s-a petrecut nici un eveniment care să facă atâția români se răzgândească.*

Are vreun sens să ne întrebăm, cel puțin, de ce slugile masonice de la APD publică două chestii care se bat cap în cap într-un mod atât de flagrant, făcându-se de râs?

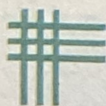
Da, măcar atât: pur și simplu **au întrebat alți oameni, care au răspuns altceva, din care le-au ieșit alte cifre!** Și, culmea culmilor, au avut "onestitatea" de a mai face și oficiale aceste noi cifre, care bineînțeles că nu înseamnă nimic, în loc să-și pună probleme serioase în legătură cu acuratețea metodei de lucru.

Vă vede Soros și vă ia fondurile, incompetenților!

(continuare în pag. 7)

"Agenția de știri Garda de Fier"

Legionarismul în lume

UN OM, O DOCTRINĂ ŞI MULTĂ IUBIRE

Paradoxurile prezentului? Timpul aşterne uitarea şi vindecă rănile?

Ce dovedeşte anularea acestor axiome? *Dar dacă se poate constata că lucrurile se petrec invers?*

Întrebări pe care ar trebui să şi le pună mulţi oameni prieteni, duşmani şi neutri în relaţia cu Mişcarea Legionară.

Faptul că am ajuns să fim din ce în ce mai surprinşi de lucruri care ar trebui să facă parte din normalitatea istorică şi contemporană, dovedeşte, printre altele, că trăim într-o anormalitate.

Dacă reuşeşti să faci abstracţie de focuri de artificii şi diversiuni, dacă prin educaţie şi prin logică nu devii tributar mentalităţii iudeo-democratice, vei constata cu oarecare surprindere că singularitatea care ţi se prezice este de fapt o altă minciună.

Să ajungi în sudul ITALIEI, în CALABRIA, într-un oraş relativ mic, LAMEZIA TERME, mai precis, şi să constaţi că multe afişe cu chipul CĂPITANULUI şi cu un conţinut care te invită la un eveniment, stârnesc atâta interes public şi îi fac pe mulţi oameni, de cea mai bună condiţie şi cu o evidentă autoritate morală în relaţiile citadine, să renunţe pentru un timp la viaţa obişnuită pentru a organiza perfect evenimentul, te face să cazi pe gânduri.

Oameni care trăiesc la mii de kilometri distanţă de noi, despre care nu visai în cele mai ireale vise să îi cunoşti.

Să constaţi cu câtă afecţiune, cu câtă deferenţă tratează tot ce este legat de Căpitan, de opera lui socială, de mesajul care s-a dorit a fi făuritorul unei lumi a dragostei, a echităţii sociale şi poate, mai curând, a dreptăţii pentru cei veşnic nedreptăţiţi, te face să percepi **valabilitatea universală a doctrinei legionare.**

Am fost câteva zile, o mică delegaţie legionară, în centrul atenţiei şi afecţiunii acestor oameni ai cetăţii, aflaţi la vârsta deplinei puteri şi înţelepciuni.

Aterizând cu avionul la Catania, în Sicilia, au venit cu maşina să ne ia de la peste 250 km distanţă.

Pe tot acest parcurs, dar şi în Lamezia Terme, ne-am bucurat să vedem o vegetaţie - pentru mine, cel puţin - inedită, de palmieri şi cactuşi, de pini şi mulţi, foarte mulţi măslini în plantaţii pe care din avion le-am confundat cu viile din Germania, vii în care, glumind puţin, şi frunzele sunt aşezate parcă într-o ordine desăvârşită. Am mers pe o autostradă de unde poţi vedea din când în când magnifice golfuri ale Mediteranei, cu apa atât de albastră şi malurile tivite cu un nisip alburiu, care contrasta - sau, dacă vreţi, era într-o armonie perfectă de culori - cu tot ansamblul.

Oraşul, de 60.000 de locuitori, este frumos, echilibrat, dominând arhitectura clasică romană, cu formele şi ferestrele care îi certifică originea.

Am fost în vizită la un camarad care avea un mic domeniu, cu porţi mari din fier forjat, cu via şi livada de măslini probabil clasică şi o vilă absolut încântătoare - ca şi gazdele, de altfel, vilă foarte veche, din cărămidă aparentă, cu nişte interioare parcă rupte din filmele celebre de epocă, având tot confortul modern dar păstrând pavajul specific dintr-un fel de teracotă şi tavanele de lemn vechi în aparenţă, sprijinite pe nişte bârne de lemn foarte groase şi, în mod evident şi declarat, recuperate din foarte vechi vile romane. Sufrageria, foarte mare, avea un geam cât o vitrină de magazin, prin care, participând la un foarte generos şi specific prânz preparat de doamna casei, puteai vedea golful foarte mare care mărginea una din laturile oraşului.

La criticile pe care le-aş putea provoca lansându-mă în asemenea descrieri, care pentru unii nu ar avea nici o legătură cu scopul vizitei noastre, aş răspunde că, în ideologia legionară frumosul se împleteşte armonios cu cinstea, cu binele, cu credinţa în puterea şi bunăvoinţa lui Dumnezeu, cu armonia pe care creştinismul o stabileşte atunci când îi sunt respectate imperativele.

Sâmbătă, 23 octombrie, la ora 18:00, în sala de conferinţe a unui important hotel din localitate, a avut loc întâlnirea noastră **cu naţionalişti italieni care împărtăşesc fără rezerve doctrina şi ideologia legionară, care îl consideră pe Corneliu Zelea Codreanu un mare om politic de dimensiune planetară, un erou, un înţelept, un vizionar, punând accent pe latura creştină a legionarismului, prin comparaţie cu Benito Mussolini** – sau, eventual, dacă am înţeles eu bine, creştinismul militant al Căpitanului fiind nota în plus acordată de italieni calităţii doctrinei noastre naţionaliste.

Persoana care a dus tot greul acestei manifestări, un domn încântător, energic, de o bunăvoinţă şi iubire ieşite din comun, manifestând un optimism bine ancorat în realitate, dublat de un calm absolut remarcabil, a fost îngerul nostru păzitor: **VITTORIO GIGLIOTTI, persoană publică binecunoscută, preşedintele *"CANTIERE LABORATORIO"* în colaborare cu asociaţiile *"CERCUL ŞI CRUCEA"* şi *"ALTERNATIVA POPULARĂ"***, având aceeaşi ascendenţă politică şi mari cunoscători a tot ce a însemnat **Căpitanul** pentru ţara noastră - **în mod evident hrană politică şi pentru dreapta naţionalistă italiană.**

Această scurtă întâlnire a fost pentru noi **reconfortantă**, dar poate în primul rând emoţionantă: căldura şi interesul cu care am fost primiţi şi ascultaţi ***(care ne-au amintit de turneul nostru de conferinţe din 2006, de data aceea în NORDUL ITALIEI)***, luările de cuvânt din timpul conferinţei - referindu-mă întâi la **cel ce a organizat totul, camaradul Vittorio Gigliotti**, dar şi la câţiva foarte tineri organizatori şi reprezentanţi ai tineretului din localităţi învecinate, vorbitori excelenţi cu un previzibil viitor în mişcarea naţionalistă.

Am avut bucuria să găsesc cărţi scrise de Căpitan (traduse în italiană) sau având ca autori alţi capi legionari, *dar care conţineau o introducere (să îmi scuzaţi limbajul cam prea popular) apărută "ca păduchele pe frunte", semnată "Horia Sima".*

Pentru Dumnezeu, ce valoare putea să aibă aprecierea lui Sima la "*Pentru legionari*"?!

Vă daţi seama ce "valoare" a adăugat sutelor de pagini scrise de Căpitan, socotite ca un îndreptar de viitor şi o mărturie sinceră şi zguduitoare a trecutului, *"scuipiciul" d-lui Sima!!* Nu vreau să maculez mai mult acest articol cu *nomena odiosa*!

Am făcut o pauză în scrisul meu ca să mă potolesc şi să pot relua despre părţile frumoase ale vieţii.

Am revenit în ţară imediat, căci ne aşteptau multe obligaţii, şi în primul rând ziarul, a cărui apariţie am amânat-o cu câteva zile tocmai pentru a putea să vă spunem povestea noastră frumoasă.

Vom colabora pe viitor cu organizaţiile italiene de care aminteam şi, ca să mai glumim puţin: *pe vremea lui Ceaşcă, "realizările" erau "o palmă dată imperialismului"*. ***Reuşita noastră este o palmă dată... cui? Ghici ghicitoarea mea!***

***Post Scriptum:* Presa locală şi regională din Italia se ocupă în ultimii ani de prezentarea personalităţii lui Corneliu Zelea-Codreanu** şi a doctrinei legionare; iată câteva din titlurile articolelor: *"Codreanu şi doctrina legionară", "Codreanu, erou şi om actual", ""Figura lui Corneliu Zelea-Codreanu", "Când politica era spirit de sacrificiu", "Întâlnire cu Corneliu Zelea-Codreanu", "Cantiere Laboratorio ricorda Codreanu"* ş. a.

Nicador Zelea-Codreanu

***

"*Toţi suntem la fel*" - ne spun *El*.

Minciună ordinară! Nimeni nu e la fel cu nimeni şi toţi **suntem diferiţi unii faţă de ceilalţi, *începând cu rasele lăsate de Dumnezeu pe pământ*** *(desigur pentru că Dumnezeu era un mare rasist!)*, **cu genele, cu IQ-ul**, cu handicapul fizic, bolile moştenite, **virtuţiile dezvoltate, cantitatea de cunoştinţe acumulată**, sclipirile de geniu, **cu familiile din care ne tragem etc., etc. şi terminând cu obiceiurile**, cultura şi spiritualitatea **fiecăruia dintre noi.**

Putem toţi deveni şi ajunge la fel doar întru Hristos. Acesta este **singurul lucru care ne poate face la fel, frăţia întru Hristos**, restul sunt minciuni şi propagandă globalistă ce-i ajută pe *băieţii cu echerul şi compasul* să-şi impună noul comunism mondial, unde desigur, vrei-nu vrei, TOŢI VA TREBUI SĂ FIM LA FEL, DAR LA FEL CUM VOR EI!

Uitaţi-vă în buletinul dvs. de identitate (dacă este emis de la mijlocul anului 2009 încoace), şi observaţi cum, parşiv, cuvintele "prenumele părinţilor" au fost efectiv scoase şi înlocuite cu "cetăţenie/naţionalitate". Motivul? În noul stat planetar preconizat de demenţii planetei **se doreşte ca tu să uiţi că ai părinţi, că ai rădăcini, că ai trecut, pentru că statul te va lua în custodie şi te va educa "politically horror" încă de la câteva luni.** Sentimentele de iubire faţă de părinţi vor trebui să dispară din conştiinţa viitorilor adulţi şi să fie înlocuite cu sentimentele de fericire maximă şi exagerată faţă de minunatul stat căruia acesta trebuie să îi datoreze totul.

Şi, apropos de buletin, încă nu vi l-aţi pierdut? **Pe 1 ianuarie 2011, România va emite buletine *electronice***, aşa cum guvernanţii noştri alogeni dimpreună cu vânduţii autohtoni au convenit pe ascuns cu FMI-ul încă de acum câţiva ani. Bunăoară, funcţionarul INEP (Institutul Naţional pentru Evidenţa Populaţiei) care a răspuns la numărul public al instituţiei, fiind sunat de noi, a afirmat că după cunoştinţa domniei sale, aceste buletine deja se emit, neştiind însă să ne spună şi care sunt instituţiile care o fac. Înregistrarea întregii convorbiri se află în arhiva noastră. Deci în cazul în care nu doriţi asemenea act biometric ce conţine amprenta degetelor, cât şi amprenta dvs facială (la fel ca la Guantanamo!), sper să vă ajute Dumnezeu să vi se distrugă buletinul prin autocombustie spontană, să vă ia foc când eraţi la vecinul, să-l scăpaţi în Dâmboviţa sau în WC, iar dvs. să vă duceţi la secţia de poliţie de care aparţineţi şi să declaraţi buletinul distrus (nu pierdut, caz în care vi se eliberează o adeverinţă provizorie), să vă luaţi altul nou, fără microcip, pe o perioadă de 10 ani. Acum, cât mai aveţi timp! ***Dumnezeu îţi dă, dar nu îţi bagă în traistă dacă tu dormi!*** Succes!

***

Dacă un neica-nimeni nu crede în Dumnezeu, nu înseamnă că Dumnezeu încetează să mai existe. Chestie de logică, element lipsă ateilor.

Similar, dacă nu am mai scris despre abuzurile armatei israeliene în lagărul de exterminare în aer liber, numit Gaza, nu înseamnă că acestea nu se mai produc.

Un grup de campanie al militarilor israelieni intitulat *"Breaking the Silence" ("Rupând tăcerea")*, scârbiţi de abuzurile propriei armate şi luminaţi de sentimente de compasiune faţă de fiinţa umană, a redactat un număr de **54 de povestiri strânse** de la 26 de cadre aflate sub protecţia anonimatului pentru a nu suporta apoi repercusiuni drastice. Aceştia povestesc că "*soldaţii au fost făcuţi să înţeleagă că vieţile lor sunt cele mai importante şi că nu are nici un rost ca oamenii noştri să se lase ucişi, acordându-le civililor prezumţia de nevinovăţie. Soldaţilor li s-a spus că de la o anumită distanţă, când se apropie de o casă, să împuşte pe oricine, chiar şi dacă este vorba despre o bătrână*".

Păi noi tocmai învăţaram la şcoală că Israel este o democraţie. *Ce drăguţ, în democraţie se pot împuşca bătrânele?!* De ce nu i-aţi spus şi co-etnicului Băsescu să nu o mai lălăie cu tăierea pensiilor, a facilităţilor, etc., când poate organiza seri de vânătoare a bătrânelor din Bucureşti, la lumina reflectoarelor, că doar şi noi suntem o democraţie, nu?!

Există extrem de multe mărturii anterioare constituirii acestui grup de martori, în care soldaţii israelieni spun că se simt precum naziştii, în raport cu populaţia palestiniană. Ce elemente mai avem...

Rabinul Yasef Elitzur, secondat de alt rabin, scoate de curând o carte intitulată ***"Tora regelui"*** în care cei doi afirmă **(conform ziarului israelian Haaretz)** că ***nou-născuţii şi copiii duşmanilor Israelului pot fi ucişi "deoarece este evident că vor creşte să ne facă rău"***. Alo, rabi?! Vai, vaaai, vaiii... Se poate? Deja cu cărţile pe faţă?

"În orice loc în care influenţa goyim reprezintă o ameninţare pentru viaţa Israelului, este permis să-i ucizi". Ce interesant!

Şeful diplomaţiei israeliene Avigdor Lieberman este caracterizat de conaţionalul său, Yaron Ezrahi, ca având "*răspunsuri simple la probleme complexe*": "*Să scăpăm de arabii din Israel şi vom avea un stat curat*". Kosher rasial, adică. Ei, lasă aşa, că nu se sesizează nimeni, cine e nebun să fie "modelat" pe loc în antisemit, de mâna lungă a presei mondiale evreieşti?

Ce mai spune şeful diplomaţiei israeliene: "*Credeţi-mă pe cuvânt, SUA acceptă toate deciziile noastre*".

În acest context de pace, prietenie şi sprijin necondiţionat al Americii faţă de Israel, **iau naştere şi declaraţiile naţionaliştilor americani** (câţi or mai fi ei), de genul celor enunţate de Gerry Donaldson: ***"Solicităm un proces organizat care să permită guvernului federal SĂ SE ALINIEZE DIN NOU CONSTITUŢIEI. Fie restaurăm America, fie vom trăi într-o dictatură marxistă, fie ne vom rupe de SUA şi o vom lua de la început"***.

Şi bomboana pe coliva Statelor Unite o pune guvernatorul statului Texas, Rick Perry: "*Guvernul federal a luat-o pe o cale greşită faţă de cea visată de părinţii fondatori ai SUA, iar autorităţile de la Washington îi sugrumă pe americani cu taxe şi cheltuili exagerate*". Practic, în SUA sunt peste 100 de taxe ILEGALE percepute de statul masonic american. Oare câte sunt în România?

Actorul Chuck Norris închide maiestuos cercul, afirmând că va candida la preşedinţia "statului liber Texas" şi îndemnând grupările de dreapta din SUA să se unească "pentru a salva naţiunea". Ştiam noi de ce ne uităm la filmele cu Chuck Norris atunci când şedeam la videotecă pe vremea împuşcatului. Vine o vreme când lumea se trezeşte încet dar sigur, măi băieţii lui tata Mamona...

***

Într-un manual intitulat ***"Istoria Statului şi a Dreptului naţional, 1985-1991"***, consacratul profesor Vasili Drojin de la Universitatea Ministerului de Interne din Sankt-Petersburg ne destăinuie că "*adevăratul nume al sionistului Mihail GORBACIOV era, de fapt, GARBER*".

Lucrarea îşi propune "să explice viitorilor poliţişti cine sunt vinovaţii pentru tot răul pe care l-a traversat ţara". Auuu! Asta a durut!

Dar cine a fost **evreul Garber**?

Ei bine, a fost cel care a condus şi încheiat, la ordinul stăpânilor săi sionişti, acelaşi sistem politic instaurat de evreul Ulianov (Lenin) şi de evreul David Visarion Djugaşvili (Stalin) ce a fost căsătorit prima oară cu evreica Kati Schwanitz (Katerina Svanidze), împreună zămislind pe Iacob Davidovici Djugaşvili (de ce Iacob şi de ce Davidovici, dacă era autohton??) şi căsătorit a doua oară cu evreica Nadia Alleluiah (Aleluieva), asasinată ulterior de Stalin datorită relaţiei adultere cu evreul Gleizer, asasinat şi el de către acelaşi evreu Stalin care transmisese ordinul evreului Beria...ŞI CONTINUĂ LA NESFÂRŞIT!

Nu cine a fost evreu la începutul bolşevismului este întrebarea, ci dacă a fost cineva ne-evreu pur?! Noi deocamdată nu am identificat nici o persoană. Aşteptăm informaţii în acest sens.

Între timp, Curtea de Apel de la Kiev i-a găsit vinovaţi pe liderii bolşevici în frunte cu Stalin, pentru că au declanşat marea foamete din 1932-1933, care a făcut milioane de victime, ÎN MOD REAL ŞI DOVEDIT!

Serviciile de securitate ucrainene au precizat că Tribunalul a ordonat încheierea urmăririi penale deoarece toţi acuzaţii sunt morţi, informează AFP.

Păi, cum vine asta, fraţilor? ***Toţi bolşevicii au murit, în timp ce naziştii încă trăiesc şi sunt vânaţi?***

Să credem că bolşevicii mâncau doar slană şi E-uri, în timp ce naziştii găsiseră regimul alimentar perfect, dimpreună cu pastila tinereţii?

3, 9 milioane de ucrainieni au murit în timpul marii foamete, adică a marelui genocid instaurat de ateii evrei.

De ani de zile Kievul încearcă să convingă ONU că marea foamete din 1932-1933, numită "*Holomodor*" (Doamne fereşte să o numeşti holocaust!), a fost un **genocid programat împotriva poporului ucrainean.**

Pentru cei care nu ştiu, **Comisia Mondială de expertizare a genocidurilor** din lumea asta mare **se află în America şi este formată** *(ei, ce vreţi acum, mofturoşilor, dacă ei sunt cei mai deştepţi din lume!)* **din evrei. *Aceştia hotărăsc dacă a fost genocid sau nu într-o parte sau alta a globului***, *în funcţie de interesele lor politice şi economice (vezi armenii versus turcii, vezi ucrainienii versus ruşii etc.)*.

Dar povestea continuă aşa: a fost odată ca niciodată un reporter galez despre care nimeni nu a auzit vreodată şi care şi-a sacrificat reputaţia pentru a scoate la lumină una dintre cele mai mari atrocităţi ale comunismului de tip vechi condus de evreul Stalin.

Galezul Gareth Jones a călătorit în Ucraina sovietică - unde accesul jurnaliştilor occidentali era atunci oficial interzis - pentru a informa despre Holomodor, despre foametea provocată de om. În martie 1933 Jones s-a întors la Berlin pentru a da un comunicat de presă în care vroia să descrie cum milioane de ţărani mureau de foame în timp ce regimul sovietic exporta grâu către Occident. Articolele sale au apărut în ziarele britanice, americane şi germane. DAR, la două zile după ce Jones şi-a publicat relatarea, jurnalistul Walter Duranty, câştigător al premiului Pulitzer (premiu luat pentru că a jurat să lingă dosuri de băieţi cu şorţuleţ, ce nu erau deloc simpli bucătari), a scris în "New York Post" un articol intitulat "Ruşii sunt înfometaţi, dar nu mor de foame", în care l-a acuzat pe Jones pentru cele relatate. Repetăm: un american, câştigător al premiului Pulitzer!

Urmarea: Jones a fost discreditat public în Occident şi i s-a interzis să mai intre în URSS. Doi ani mai târziu, pe când lucra în China, el a fost ucis "de bandiţi", la doar 29 de ani!

În jurnalele Gareth Jones, acesta a descris în detaliu suferinţele inimaginabile, cazurile de canibalism pe care le-a văzut şi despre care **vestul Europei şi America nu vroiau să audă, căci erau părtaşi la ele.**

(continuare în pag. 7)

Anotimp de doliu

"DRUM DE FOC ŞI BIRUINŢĂ PENTRU GARDA TA!"

Toamna, anotimp romantic, cu paleta ei coloristică bogată, îmbelşugată de roadele pământului, cu frunze galbene şi arămii, **a devenit perioadă de doliu pentru legionari:** în septembrie comemorăm masacrarea elitei Mişcării, în noiembrie asasinarea a însuşi Căpitanului, iar de câtva timp încoace se adaugă dragi şi vechi camarazi.

Nu cred că există vreun tânăr care, având inimă (nu banal cord cu rol exclusiv de circulaţie a sângelui), şi care, căzându-i în mână un memorial legionar, să nu se îndrăgostească pentru totdeauna de oamenii din Garda Căpitanului.

Şi noi, ca mulţi alţii aflaţi în admiraţia elitei căpităneşti, n-am avut decât un singur ochi pentru supravieţuitorii vremurilor de odinioară.

Am observat că Legiunea, la scară mică, trăieşte în fiecare din ei, dar *când inima ţi-e cucerită de ceea ce au gândit şi au realizat Corneliu Zelea-Codreanu, Ion Banea, Gh. Istrate etc., e greu să mai în ea un loc de mare cinste şi pentru modestul dar tenacele frate de Cruce Carol Papanace, copia mai palidă a celebrului său frate comandant legionar Constantin, de exemplu, sau pentru blândul şi sfătosul frate de Cruce Gh. Niţulescu.* ***Când eşti cucerit de piscul muntelui, nu te entuziasmezi de o stâncă. Dar uiţi că este totuşi o stâncă, nu o pietricică, şi că acea stâncă face parte din munte, că muntele se sprijină şi pe ea.***

Parafrazând o zicală, ***noi n-am văzut copacii din cauza pădurii:*** *cu ochii ţintă la un ideal, comparând oamenii bătrâni de azi cu icoanele tinerilor de odinioară care au murit pentru crezul legionar, visând la legendara Legiune, nu ne-am bucurat* ***deplin*** *de prezenţa – alături de noi, în frontul de luptă – a atâtor vechi legionari şi fraţi de Cruce din vremurile bune, considerând-o ca pe ceva firesc, banal.* În impetuozitatea şi mândria tinereţii ni s-a părut că e firesc să fim trataţi de la egal la egal de către supravieţuitorii gărzii vechi, să fim chiar răsfăţaţi... pentru că azi sunt atât de rari tinerii naţionalişti!

Cineva spunea odată că fericirea este starea de care îţi dai seama abia după ce ai pierdut-o... Acum abia ne dăm seama ce fericiţi am fost, de fapt, ce **privilegiu nesperat am avut crescând sub îndrumarea atâtor vechi şi încercaţi legionari. După ce ne-am maturizat** am devenit conştienţi de marea favoare de care am avut parte: ***tu, un student, sau un inginer oarecare, să fii îmbrăţişat de braţe care au ţinut arma pentru apărarea ţării,*** *să fii privit cu dragoste de ochi care au cuprins în lumina lor imaginea marii şi mândrei oştiri legionare din vremurile bune,* ***să fii camarad cu camarazii Căpitanului?***

Dumnezeu însă aşa a rânduit lucrurile: să fim iubiţi de ei, pentru ca flacăra sădită de ei în noi să lumineze mai departe orizonturi legionare.

A MAI CĂZUT O STEA: VASILE GRIGORIU (1912 – 17 oct. 2010)

medic, legionar din 1933, veteran de război, Senator Legionar

Astăzi ne plecăm frunţile în faţa mormântului proaspăt al **doctorului senator legionar** VASILE GRIGORIU, rugându-l să primească ultimul nostru omagiu.

Bucureştean get-beget, născut chiar în ultima zi a anului 1912, licean la *Sf. Sava*, apoi student la *Facultatea de Medicină*, **a intrat în Mişcare încă din 1933, pe vremea studenţiei,** şi de atunci nimeni şi nimic nu l-a mai putut despărţi de convingerea că singura soluţie pentru viaţa individului, ca şi pentru cea a unei colectivităţi, este legionarismul.

Activ în viaţa şi lupta studenţească interbelică, membru al *Legiunii Sportive*, caracterul şi comportamentul i-au fost modelate de participarea la tabăra de construcţie a *Casei Verzi* şi **tabăra de educaţie legionară de la Carmen Sylva** (unde şedinţele erau ţinute chiar de Căpitan). Având privilegiul să-l asculte direct pe Şeful Mişcării, cunoscând "titanii" Mişcării, trăind în efervescenţa spirituală şi sufletească a Legiunii adevărate, doctorul avea doar ironii crunte şi cuvinte acide despre scurta şi nefasta "perioadă Sima".

În 1942 a plecat **pe front** ca medic militar, cu gradul de locotenent, fiind în mijlocul celei mai mari şi mai crâncene bătălii din cel de-al doilea război mondial, cea de la **Stalingrad**; căzând **prizonier** la ruşi, unde a stat patru ani; după repatriere şi eliberare şi-a practicat profesia de medic biolog la Spitalul Filaret şi la Spitalul Bucur.

În cât de puţine cuvinte se rezumă o viaţă de om! Chiar dacă a fost legionar şi veteran de război pe deasupra. Ce simplu e să spui: "a luptat pe front" sau "a fost prizonier la ruşi", şi ce cumplit e să *trăieşti* tu acestea!

Vasile Radu Grigoriu a făcut însă parte din acea categorie minunată de oameni care au reuşit să imortalizeze prin scris zbuciumul şi martiriul celei mai nobile generaţii de tineri din istoria României. Când scriitorii umplu sute de pagini cu toate fleacurile din lume, fără a se opri măcar o clipă la tragedia Neamului din care fac parte, un doctor legionar ne-a lăsat un **manuscris de proporţii, dactilografiat** deja, purtând numele sugestiv de "***Generaţia blestemată***", **"roman–fluviu" (9 volume) care reiterează** fidel, pas cu pas şi cu lux de amănunte, **istoria Mişcării.**

"Generaţia noastră a fost <<generaţia blestemată>>: *şi-a asumat sacrificiul pentru un ideal; a fost hulită şi prigonită, a luptat pe front pentru reîntregirea ţării, s-a opus cu arma în mână bolşevizării ţării, a suferit în închisorile comuniste. Vouă vă revine sarcina de a duce mai departe lupta şi crezul acestei generaţii!"* (V. R. Grigoriu)

L-am citit pe nerăsuflate, aşa cum citeam cărţile poliţiste în liceu, apreciind atât stilul (elegant, cursiv, antrenant), cât, mai ales, **opera educativă pe care o face, pe nesimţite,** inserând cu tact mici fragmente de istorie (ca note explicative în cursul povestirii), şi expunând ideologia legionară prin intermediul dialogurilor între diferitele personaje. Este genul de roman pe care tineretul din licee îl va devora, considerându-l roman de aventuri, dar efectiv îşi va însuşi, fără ca măcar să-şi dea seama, doctrina legionară.

De altfel, principiile legionare, alături de echilibrul său psihic extraordinar, optimismul şi setea de viaţă i-au fost lumină în întunericul celor 50 de ani de comunism. Şi, ca orice legionar, imediat după 1989, după căpătarea unei relative libertăţi, a pornit să-şi caute camarazii de luptă şi idealuri, pentru a pune umărul **la refacerea şi reorganizarea Mişcării Legionare. A înfiinţat şi a condus singurul cuib de octogenari din Bucureşti, Cuibul "Nae Ionescu"**, cu câţiva vechi legionari: ing. Aurel Moraru, ing. Mircea Raţiu şi ec. Florea Builă. (În suplimentul "Cuvântului Legionar" din apr. 2005 am scris despre acest cuib.) A devenit **membru al Senatului Legionar** şi o **prezenţă permanentă la toate evenimentele legionare:** la lansări de cărţi, la aniversări, la comemorări, la înmormântări, în drumeţii, în pelerinaje, la conferinţe.

O căldură binefăcătoare ne umplea inima, radiind în tot trupul când îl vedeam venind mereu la sediu, să ne vadă, să ne îmbrăţişeze, să afle noutăţi din lumea legionară de azi şi să ne povestească din trecut, să ne încânte cu verva şi cu nestinsa tinereţe psihologică de care beneficia.

Îmi aduc aminte de scena ultimei şi recentei sale spovedanii la preot, povestită de el:

"Se duce Vasilică al nostru la biserică, la spovedit, ca orice creştin. Toc, toc, toc... Am numărat nu mai puţin de 244 de lovituri de cadru de acasă şi până la biserică". (Doctorul, neastâmpărat la cei peste 90 de ani ai săi, îşi fracturase bazinul căzând pe gheaţă pe când venea spre comemorarea Moţa – Marin în urmă cu câţiva ani, şi de atunci mergea sprijinit în cadru, dar tot nu renunţa la mersul pe jos). *"Deci 244 de ridicări şi coborâri ale cadrului... Noroc că biserica e aproape. Ce te făceai, Vasilică, dacă stăteai în vârf de munte, hai? mă gândeam eu. Odată ajuns, m-am aşezat frumuşel în strană şi... am aţipit. Când m-am trezit, popa stătea în faţa mea:*

- Vă pot ajuta cu ceva?
- *Păi, cu ce să mă ajutaţi, părinte? Am venit să mă spovedesc.*
- Bine. Cum te cheamă?
- *Vasile,* îi zic eu.
- Vasilică, ai pică pe cineva? Ştii, când vii să te spovedeşti, trebuie să-i ierţi pe toţi.
- *Părinte, nu pot ierta, ce să fac?!*
- Ei, cum aşa? Pe cine nu poţi ierta?
- *Pe comunişti!*

Popa s-a holbat la mine.

- Dar nu mai există comunişti!
- *Ba da, părinte! Toţi aşa-zişii democraţi de azi! În toată lumea, nu numai la noi. Nu vedeţi că aplică principiile lui Troţki, adică instaurează anarhia: provoacă crize financiare, îşi pun singuri bombe, îngrozesc populaţia cu basmul teroriştilor, creează fobia de antisemiţi şi de intoleranţi - care cică stau gata-gata să distrugă lumea pe care ei, vezi Doamne, o vor apăra prin impunerea unei dictaturi în care toţi vom fi supravegheaţi cu cipuri în actele de identitate, cu camere video amplasate peste tot!?"*

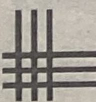
Şi doctorul nonagenar, venit la spovedit, începe să-i ţină preotului o adevărată lecţie politică, în stil tipic legionar...

Dar ce poţi spune unui bătrân înalt, luminos şi frumos, cu ochi albaştri ca seninul cerului şi păr alb ca neaua, ondulat?

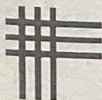
Chiar! Ce să-i spunem noi, acum, la despărţire? Că l-am iubit? Din fericire, i-am spus-o de multe ori în timpul vieţii. Rămâne deci să-i demonstrăm, urmându-i exemplul şi trăind o viaţă legionară. Şi, aşa cum spunea Căpitanul, ne vom întâlni *dincolo* şi vom fi din nou împreună, pentru că viaţa nu se termină cu muşuroiul de pământ.

Dumnezeu să te odihnească, brav şi drag ostaş al Gărzii de Fier şi al Ţării!

Nicoleta Codrin

***

REMEMBER:
NICOLAE BADEA PETRESCU (1919 – 2009)
- militar de carieră, legionar, veteran de război, cel de-al treilea şef al Senatului Legionar -

Modeşti, aşa cum au fost toată viaţa, în ciuda valorii lor umane – "români absoluţi", cum spunea Petre Ţuţea (sau poate tocmai de aceea, pentru că valorile nu aşteaptă recunoaştere), legionarii din ariergarda Căpitanului se sting, pe rând, asemeni luminilor dintr-o sală de bal în care petrecerea a încetat. Sală de bal? Petrecere? Nu sunt oare termeni nepotriviţi pentru o evocare legionară? Nu, deloc: pentru că a te bucura de încrederea, ajutorul şi dragostea legionarilor din vremea Căpitanului înseamnă a te afla în mijlocul unei petreceri, într-o continuă sărbătoare, iar plecarea fiecărui bătrân camarad ne afectează ca şi cum ne-am fi pierdut propriul bunic.

Azi cine îşi mai aminteşte, de exemplu, de instructorul legionar avocat *Nae Tudorică din Roman,* autorul cărţii *"Mărturisiri în duhul adevărului"*, mort în urmă cu şapte ani? Dar de medicul legionar nonagenar *Valer Neagoe din Simeria*, şeful studenţilor medicinişti, contemporan cu Căpitanul şi contemporan cu noi? Sau de *Cătălin Zelea-Codreanu*, ultimul frate al Căpitanului, veteran de război şi veteran al temniţelor comuniste?

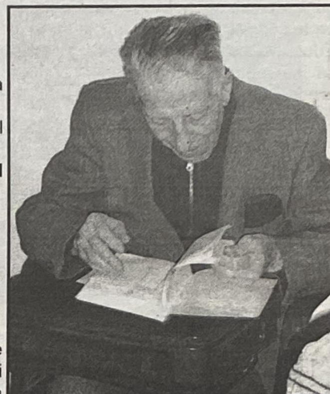
Cine? Noi! În aceasta a constat puterea şi invincibilitatea armatei legionare: în conştiinţa că nu vei fi uitat nici după moarte: "*Acei care vor cădea dintre noi, vor avea nume şi morminte de eroi.*" (Corneliu Zelea-Codreanu)

Numele şi l-au făcut singuri, prin lupta şi crezul lor de o viaţă; noi doar le pomenim, le ţinem prezente în conştiinţa colectivă.

Cât depre morminte... *au ei morminte de eroi?* Modestul mormânt din curtea bisericii de la Ţigăneşti, al comandantului Bunei Vestiri Radu Mironovici, unul dintre Fondatorii Legiunii "Arhanghelul Mihail? Un mormânt simplu, cu o cruce şi câteva flori, e un mormânt de erou? Da! *Un mormânt de erou nu înseamnă un cavou enorm, încărcat de încrustaţii şi briz-briz-uri, un monument greoi de beton, în stil masonic;* ***un mormânt de erou e simplu, vegheat de cruce, dar are întotdeauna flori şi o candelă aprinsă la căpătâi, ca dovadă a faptului că nu e uitat.***

Luna aceasta, când se împlineşte **un an** de când sufletul **ing. col. legionar Nicolae Badea Petrescu, cel de-al treilea şef al Senatului Legionar, expresie vie a devotamentului, cinstei şi hărniciei,** şi-a luat zborul, ne înălţăm şi noi cu gândul la cer, la toţi camarazii lui şi ai noştri.

Nicolae Badea Petrescu era, când l-am cunoscut, exact bunicul din poveştile copilăriei (un bătrânel energic, vesel şi înţelept); **frate de Cruce din 1933**, pe vremea când era licean la "Gh. Lazăr", **a devenit legionar în 1937**, dar a fost, totodată, **militar de carieră, absolvent al** ***Şcolii de Ofiţeri de Geniu Aeronautic*****; a luptat pe frontul de Răsărit** şi a fost avansat de la gradul de sublocotenent la cel de căpitan, apoi, după instaurarea regimului comunist, dat afară din cadrele Armatei Române, a construit drumuri pe şantierele patriei.

După reînfiinţarea Senatului Legionar a devenit membru al acestuia, apoi **Şef al Senatului,** fiind, totodată, **casierul** organizaţiei şi **secretarul de redacţie** al ziarului nostru, **de la înfiinţare şi până în ultima clipă a vieţii sale.** A purtat cu dăruire steagul Mişcării, în tinereţe fiind prezent în lupta Neamului românesc cu arma în mână, iar la bătrâneţe prin paginile *"Cuvântului Legionar*". Era, sobru şi expansiv, militar şi spiriduş; bunic cu suflet de copil, întotdeauna prezent şi activ, radiind de energie: ***prototipul*** **legionarului.**

Mărturie a unei vremi eroice, adevărat cavaler al unei lumi în care onoarea era mai de preţ decât pâinea şi măririle lumeşti, a plecat brusc, dar frumos, aşa cum a trăit. A rămas însă încrustat în inimile şi conştiinţele noastre, călăuzindu-ne şi acum paşii, de dincolo de mormânt.

Redacţia

AVEM ATÂTIA MORŢI...

RADU GYR

„Avem atâtia morţi, atâtea oseminte,
Cu smirna lor pe frunte ne sfinţim
Şi de la noi la gropile lor sfinte
Întinde luna aurit chilim.

Atâţia morţi, atâtea dragi morminte,
Ca o catapeteasmă cresc în noi,
Cum mucenicii slavei mai-nainte,
Prin gloanţe, prin furtună, prin ploi.

Ne pâlpâie pe mâini şi în cuvinte
Ca soarele ce arde pe obraz,
Atâţia morţi, atâtea oseminte,
În somn se-aprind icoane de topaz.

Atâţia morţi ascut în noi oţele,
Se sparge veacul în ţăndări mari de fier.
Cu jertfele de ne izbim de stele,
Cu rănile noi ne-am atins de cer.

Zidim destin, Parâng de ziduri sfinte,
Dar nu din var şi piatră ctitorim,
Ci tencuim cu albe oseminte,
Din cărămida rănilor zidim.

Turnaţi în cremene şi jurăminte,
Cu ochi de foc aprinşi de-un sfânt mister,
Privim cum zilnic alte noi morminte
Se înalţă pajuri albe către cer,
Să pună ţării temelii de fier.

Avem atâţia morţi, atâtea oseminte..."

***

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 5)

Dacă veţi urmări **filmul documentar *"Povestea sovietelor" ("The Soviet Story")*,** veţi putea auzi mărturia unei ucrainience care relatează cum grâul se strica pe câmpurile păzite de bolşevici, dar erai împuşcat pe loc de sanguinarii roşii în momentul în care, mort de foame, te duceai noaptea să strângi câteva spice. Veţi auzi **mărturia unor ucraineni care spuneau că bolşevicii aveau NORMĂ la strâns cadavre din fiecare casă, iar atunci când una dintre case nu producea cadavre, produceau ei cadavre**, aşa cum, cutremurător, mărturisea o ţărancă despre mătuşa sa, care, aproape moartă de foame şi neputându-se mişca din pat, s-a trezit cu comisarii sovietici veniţi peste ea, care au ordonat ridicarea ei şi depunerea în căruţa cu cadavre. Ştiţi ce a răspuns comisarul la rugămintea bătrânei de a fi lăsată în viaţă? ***"Oricum vei muri, că nu ai ce să mănânci, de ce să mai aşteptăm?".***

Ei aveau normă la crimă, în acelaşi mod în care aveau normă la crimă în lagărele de exterminare din România, în care intrau şi strigau: "*Mă banditilor, voi nu mai muriţi?!*"

În Ucraina primiseră ordin de a nu mai verifica cine are dosar şi cine nu, cine e chiabur şi cine nu!

Nu mai era timp pentru aşa ceva, toţi erau băgaţi în aceeaşi oală.

Aviz fricoşilor din ziua de azi care spun că, dacă ei nu fac nimic în contra regimului masonic, nimic nu li se poate întâmpla.

Sărmanii netoţi! Ei, nefăcând nimic pentru copiii lor şi ţara în care trăiesc, riscă să aibă aceeaşi disperare şi nedumerire în privire pe care au avut-o ucrainenii care slujiseră revoluţia roşie, dar care erau luaţi la norma de cadavre!

Desigur, azi vor fi lichidaţi cu metode perfecţionate de aplicare a genocidului, în mod fin, modern, prin tăierea tuturor mijloacelor de existenţă, întreţinere şi supravieţuire.

Şi, oricât de crud ar părea, poate că unii chiar merită să se dea cu capul de pereţi: astfel neuronul din dotare se va activa...

***

NOTĂ: Nu considerăm necesar a menţiona cât mai multe agenţii de ştiri controlate de Iluminaţi, de dragul de a da "veridicitate" ştirilor sau articolelor noastre. Din contră, aceasta ar da neveridicitate celor scrise!

Pentru cei care încă nu au înţeles: NOI SUNTEM AGENŢIA DE ŞTIRI CARE CULEGE INFORMAŢII PROPRII, şi nu le ciuguleşte neapărat din gura altora!

Cu alte cuvinte, noi am creat Agenţia - şi nu Agenţia ne-a creat pe noi, aşa cum se întâmplă cu ziariştii remuneraţi de moguli şi mogulaşi.

Cu respect şi iubire,

"AGENŢIA DE ŞTIRI GARDA DE FIER"

TEATRU DE PĂPUŞI FUNEBRU

Poate că unii dintre dvs. ştiu, alţii încă nu, dar printre atâţia alţi politicieni de "înaltă ţinută" morală şi profesională, ţara noastră mai are şi un ministru al Educaţiei pus pe fapte mari. Numele acestuia pare să se potrivească perfect "faptelor mari", parcă predestinate - atenţie, nu este o poreclă: Daniel *Funeriu*.

Dar rezonanţele morbide ale acestui nume - pe care, insistăm, nu i l-am dat noi! - nu par să-i fie de ajuns domniei sale. Se vede că aspiră la dobândirea unui supranume pe măsură, cum ar fi "cel Cumplit" sau "cel Groaznic", însă, din păcate, acestea şi multe altele de acelaşi gen au fost deja "luate".

Şi totuşi, având în vedere opera cu care acest ministru speră să rămână în istorie, **manipularea conştiinţelor unor copii prin intermediul păpuşilor macabre cu care se vor juca**, ne-am gândit noi la o soluţie, care credem că va fi spre satisfacţia tuturor: Daniel Păpuşel *Funebriu*.

Din motive de copyright nu putem folosi prescurtarea care, altminteri, s-ar fi potrivit ca o mănuşă - PF Daniel - aşa că îl vom alinta simplu, renunţând la accentele funebro-masonice: Păpuşel. Sperăm ca fostul prim ministru Năstase să nu se supere: Păpuşel şi Bombonel vor fi două nume "mari" ale epocii, aşa că în nici un caz istoria nu va face confuzie între unul şi celălalt!

Acum, dacă tot am încadrat cu atâta claritate personajul principal al poveştii de luna aceasta, ne propunem ca relatarea să curgă simplu, cu exprimări de tipul "Păpuşel a făcut", "Păpuşel a dres" şi aşa mai departe. Bineînţeles, noi ştim că Păpuşel este, ca orice ministru postdecembrist... cum altfel decât o marionetă în mâna cuiva care nu suportă lumina zilei.

Mai ştim şi că cineva din Marea UE a vrut să mai facă un ultim şperţ din bugetul României, chiar înainte ca acesta să fie declarat vid şi desfiinţat, iar Păpuşel s-a nimerit să fie în drum, săracul, tocmai atunci - ghinion! – şi tocmai acolo unde ştim şi noi că nu are nici o putere de decizie, însă responsabilitatea deciziilor altor escroci i se varsă în cap...

Dar, de vreme ce a vrut să fie ministru (ori se fac miniştri cu de-a sila, mai nou?) şi, cum spuneam, de dragul simplităţii, vă vom povesti ce a plănuit, ce urmăreşte şi ce nădăjduim că nu va reuşi să facă Păpuşel, Doamne fereşte!

Filmul, vă rog:

Conform nu ştim cărei nefericite directive UE, ministrul Păpuşel a hotărât că 9.306.980 de lei, de la bugetul de stat şi din credite externe pentru anul 2010, se vor aloca pentru achiziţia de **păpuşi şi jucării *corecte politic*** pentru toate grădiniţele din România, în cadrul ***Proiectului pentru Reforma Educaţiei Timpurii.*** Principalul element controversat îl constituie o categorie din cele cinci avute în vedere, şi anume **păpuşile "de diverse rase sau cu diferite dizabilităţi".**

Pentru celelalte categorii nu putem spune decât ce s-a tot spus, iar şi iar: că ideea de a cheltui astfel banii atât de puţini rămaşi este incompatibilă cu sănătatea mintală.

Când toţi angajaţii din învăţământ sunt pur şi simplu umiliţi cu scăderi salariale şi încurajări băsesciene de a pleca din ţară, în vreme ce atâţia au fost concediaţi şi atâţia alţii vor mai fi, este incalificabil să cumperi seturi noi de jucării pentru grădiniţe.

Ce doreşte Păpuşel, grădiniţe dotate după ultimul răcnet european, dar în care copiii se îngrijesc singuri, de vreme ce toţi educatorii au fost daţi afară?

Însă, aşa cum s-a mai întâmplat, în România noastră înglodată de datorii la marea finanţă evreiască, zisă şi "internaţională", unele investiţii nu se fac doar fără folos, ci de-a dreptul spre mai rău.

A le oferi unor copii de trei ani nişte monstruozităţi pe post de jucării este totuna cu a le impune.

Şi generaţia dinainte s-a jucat cu roboţei hidoşi, umplându-şi capul şi cu desene animate

mizerabile, violente - copiii nu au refuzat aşa ceva, aşa cum nu vor refuza nici păpuşelele lui Funebriu. Ei primesc şi iau de bun orice li se dă. Cunoaştem **noţiunea de "liber arbitru"**, dar aceasta **nu se aplică la grădiniţă, motiv pentru care responsabilitatea nu este a copilului, ci a îndrumătorului adult!**

Iar apoi, chiar dacă presupunem că unor preşcolari nu le vor plăcea jucăriile cu diformităţi, că le vor da de-o parte, strica sau arunca la coş, ei vor fi sancţionaţi pentru rea purtare. Dacă, în schimb, le vor accepta, în subconştientul lor se va păstra ideea că aşa trebuie să arate rasa umană, fără un picior!

Iată declaraţia în acest sens a d-nei Cristina Grigore, directorul executiv al Fundaţiei "Părinţi Clujeni": "Mi-e teamă că aceste păpuşi ar putea să creeze o reacţie de normalitate în rândul copiilor, în sensul că aceştia vor considera că aşa este normal. (...) E deplasat să pui astfel de probleme unui copil de trei ani" (conform www.citynews.ro/cluj, 6 oct. 2010).

Haideţi să întoarcem puţin acestă mostră putredă de "corectitudine politică" într-un unghi din care ministrul Păpuşel şi alţi oameni la fel de limitaţi nu au privit-o:

Dacă a avea un handicap fizic şi a aparţine unei rase străine intră în aceeaşi categorie, atunci pentru bieţii copii a fi ciung va fi echivalent cu a fi chinez. Dacă ciungul şi chinezul sunt scoşi din aceeaşi cutie...

Această confuzie prostească apare din cauză că, în actuala strategie de spălare a creierelor, **toleranţa faţă de handicapaţi este amestecată cu toleranţa faţă de imigranţi.**

Sau iată altă posibilitate, şi mai dezgustătoare: în cutia cu păpuşi se află un negru, un chinez, un apaş, un ţigan, un om în scaun cu rotile, un om fără o mână, un om ultra-obez, un om suferind de malformări groteşti etc.

Când am spus "om", nu am specificat rasa. Ştiţi ce înseamnă acest lucru?

Simplu: păpuşile vor fi ori cu un handicap, ori de altă rasă, nu ambele deodată. *Cu alte cuvinte, păpuşile vor înfăţişa nişte străini sănătoşi şi nişte români (rasa indo-europeană) suferind de diformităţi oribile. Atât.*

Asta ar trebui să înveţe copiii, că străinii sunt oameni normali, iar românii sunt handicapaţi? ...patibulari, cum îi plăcea impostorului H. R. Patapievici să ne numească - iată o persoană care cu siguranţă va agrea noua găselniţă a ministrului Educaţiei!

Dar... ce idee năstruşnică! ***Oare cetăţenii cu dizabilităţi se simt mai bine, după ce s-a anunţat această măsură?***

Iată ce spune un comunicat al *Ligii pentru Promovarea şi Apărarea Drepturilor Persoanelor cu Handicap* din România, transmis pe 8 sept. a.c. prin Agerpress:

"***Prezenta păpuşilor cu dizabilitate în grădiniţe, conform strategiei ministrului Educaţiei, Daniel Funeriu,*** *sens în care pune la bătaie aproape* ***3 milioane de euro, nu face altceva decât să mărească numărul persoanelor cu handicap neuropsihic.*** *În acelaşi timp, Guvernul, prin nepăsarea faţă de persoanele cu dizabilitate din România, a diminuat multe drepturi sau nu le mai acordă pentru a scoate România din criză.*"

Aţi înţeles? Aceşti oameni primeau înainte nişte biete compensaţii pentru suferinţa lor, pe care acum nu le mai primesc, pentru că aşa scot Băsescu şi Boc ţara din criză. Adică nu o scot, o afundă mai adânc, dar este altă poveste. Însă de aici **se vede foarte bine cât de puţin le pasă cu adevărat de categoriile defavorizate: nu dau un ban pentru a le uşura viaţa, în schimb dau acel ban pentru a "obişnui" copiii cu existenţa lor.** Atunci când ar fi putut să aibă un sens uman, nici măcar corectitudinea politică nu se mai aplică!

În schimb, sus-numita organizaţie sesizează şi ea **potenţialul traumatic pe care îl prezintă noul experiment: nu vindecă nimic *(ură rasială şi non-compasiune la copii de 3 - 5 ani?!)*, dar poate îmbolnăvi. *Terapia prin coşmaruri a unor boli închipuite poate să creeze handicapaţi mintali.***

Bine, până aici am încercat să pretindem că personajul Daniel Păpuşel Funeriu "gândeşte, deci există", cum ar fi spus Descartes. Ne-am străduit să îl înţelegem, să ne punem chiar în pielea lui, dar acum haideţi să fim serioşi pentru un moment.

Nu putem accepta ideea că ministrul este bine intenţionat, dar incompetent (cât de incompetent, Dumnezeule, bătut cu leuca în cap!?), şi nici că ia decizii rele pentru că aşa vrea el. Nici pomeneală, el trebuie să fie doar figurantul care pune o semnătură, care habar nu are ce face. Aşa că îi vom explica noi ce ni se pregăteşte, pregătire la care participă şi dumnealui, din rea intenţie, indiferenţă sau prostie:

Jucăriile respective, întruchipând oameni în ultimul hal, chiar seamănă cu generaţia care va urma. Sunt încă greu de observat efectele nocive ale tuturor experimentelor care se fac pe oameni, în frunte cu campaniile de vaccinare în masă şi cu monstruosul Codex Alimentarius, adoptat şi de politicienii din România. Cu timpul, însă, vor fi tot mai evidente.

Cineva mult mai sus de orizontul îngust al unui oarecare Păpuşel a plănuit deja ca în următoarele decenii pământul să fie populat de tot mai mulţi suferinzi, malformaţi şi debili.

Iar pentru copiii care vor mai avea norocul să se nască normali, ceea ce vor vedea va trebui să pară ceva firesc.

Din acest motiv nu numai jucăriile de la grădiniţă se schimbă, dar până şi telenovelele şi filmele de la Hollywood se vor umple de **diformi şi handicapaţi, pentru a reflecta realitatea. *Sau chiar pentru a o anticipa, nu credeţi?***

Ministerul Educaţiei nu binevoieşte să ţină cont de un fapt concret: **păpuşi fără un picior, fără o mână sau fără cap, există deja din abundenţă: sunt cele pe care copiii dinainte le-au stricat deja**, sau cele pur şi simplu fabricate în China. Acestea din urmă, chiar dacă arată normal, prezintă o cutremurătoare asemănare cu străvechea lepră, sau cu mult mai "modernul" tratament cu citostatice - tendinţa de a le cădea diferite părţi. ***Atunci, la ce bun să mai cumperi altele, stricate de-a gata?***

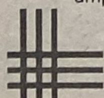
Şi totuşi, licitaţia lansată pentru firmele care vor produce noile jucării a avut loc pe 11 octombrie. Banii s-au dus.

În curând vom vedea creaţiile câştigătorilor, care vor deveni obligatorii pentru toţi copiii: manualele de istorie pot fi alternative (unele cu Andreea Esca pe o pagină, altele tot cu ea, dar pe patru pagini), dar păpuşile nu!

Sfătuim pe acei dintre cititorii noştri care au copii sau nepoţi la grădiniţă să se opună prin toate mijloacele acestei manevre odioase. **Ne aflăm încă în acea perioadă în care asemenea mizerii nu ni se pot impune decât dacă suntem pasivi, ca oile.**

Mai putem încă bloca anumite iniţiative ale Guvernului, ca aceasta, posibilitate pe care mai târziu, în plină dictatură, o vom regreta amarnic, amintindu-ne că nu am făcut nimic.

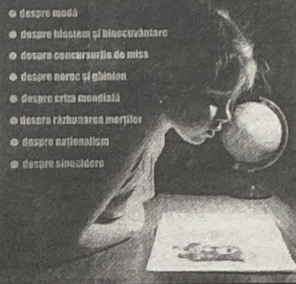
Ştefan Hâncu

Spiritualitate

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI ALE LUMII DE ASTĂZI (IV)
- SF. NICOLAE VELIMIROVICI -

DESPRE IUDA, VÂNZĂTORUL

Întrebi: *„Oare lui IUDA îi va fi iertat păcatul vânzării învățătorului și Domnului său, Iisus Hristos?"*

Nu știu pentru ce te interesează asta. Oare nu este mai însemnată pentru noi grija de a nu-L vinde prin ticăloșiile proprii pe Domnul nostru, precum și foarte anevoioasa întrebare: *„Cum să ne mântuim sufletele?"* Căci iată, ceasornicul vieții noastre numără în grabă zilele și ceasurile, amintindu-ne de grabnica ieșire din această lume. Și cu toții avem a veni înaintea Veșnicului Judecător, Care va rosti dreapta Sa judecată înaintea tuturor noroadelor cerești, asupra a tot ce au lucrat în această viață.

Iar când oamenii merg la judecată, fiecare se gândește la păcatele și nedreptățile sale, la cum se va îndreptăți înaintea judecătorului; **nimeni nu are timp, nici chef să se gândească la păcatele celorlalți, nici să pătrundă în tainele minții judecătorului care va judeca.** Cine știe cum ne va judeca Veșnicul Judecător pe tine și pe mine? Se știe doar un singur lucru: că ne va judeca după dreptate, nu după nedreptate. **Iar noi am vrea mai degrabă să ne judece nu după dreptate, ci după milă.** Dar în zadar: El a făgăduit să judece după dreptate. De aceea ne cuprind frica și cutremurul. Și de aceea nu îți doresc, nu îmi doresc nici mie și nimănui în lume să se afle de partea unde va fi Iuda vânzătorul.

Fiindcă IUDA e vânzător. E vânzător al lui Dumnezeu și al oamenilor, și chiar al său. **L-a vândut pe Hristos, i-a vândut pe apostoli, s-a vândut și pe sine însuși ca om.** Pe Hristos și pe apostoli i-a vândut iudeilor, iar **pe sine diavolului.** Fiindcă s-a zis: *"Atunci a intrat într-însul satana"* (Ioan, 13, 27).

Greu este să măsori întreaga adâncime a răului care îl stăpânea pe IUDA. Era necredincios, pizmaș și hoț, și iubitor de bani, și fățarnic, și vânzător; în cele din urmă, deznădăjduit și ucigaș de sine.

Fiul lui Dumnezeu l-a preîntâmpinat în mai multe rânduri, să se desprindă de calea sa cea pierzătoare, însă el a rămas îndărătnic. Fiul lui Dumnezeu a arătat față de el aceeași grijă și dragoste ca față de ceilalți ucenici, însă el a răspuns la dragoste cu ură.

Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât până la a-i spăla picioarele - și asta chiar înainte de vânzare, și din mâinile Sale i-a dat pâine și sare. Cu pâine și sare așteptăm oaspeții de seamă. Domnul Cel smerit a vrut să înalțe vrednicia lui Iuda; de aceea i-a dat pâine și sare. L-a cinstit cu pâine și sare - chiar înainte de vânzare!

IUDA a primit cu mâna pâinea și sarea din mâna Fiului lui Dumnezeu - cu mâna le-a primit, însă cu inima le-a lepădat, plin de dispreț. **Un om muritor a lepădat dragostea lui Dumnezeu!** ***De aceea Dumnezeu l-a lepădat cu desăvârșire***, și după pâine ***atunci a intrat într-însul satana.*** Din clipa aceea Iuda, fost ucenic al lui Iisus Hristos și fost om, a fost șters din rândul oamenilor și înscris în rândul duhurilor iadului.

Acum tu ispitești pe Dumnezeu și întrebi dacă Dumnezeu va voi să ierte duhurile iadului? **Ispitești milostivirea lui Dumnezeu la fel cum ispiteau evreii puterea lui Dumnezeu pe Golgota,** zicând: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!" **Pentru această ispitire evreii au primit plata cuvenită** și în această lume. Păzește-te și tu ca să nu primești plata celor de un cuget cu Iuda.

Nu este adevărat că IUDA a fost predestinat de Dumnezeu să fie vânzător, așa cum crezi tu. **Căci dacă ar fi fost așa, de ce și-ar fi dat atâta osteneală Fiul lui Dumnezeu ca să-l întoarcă pe Iuda de la faptele rele?** Și în primul rând, de ce l-ar fi luat ca ucenic al Său și l-ar fi ținut trei ani pe lângă Sine? De ce S-ar fi coborât înaintea lui până la a-i spăla picioarele? De ce i-ar fi dat pâine și sare din mâna Sa cea sfântă?

Citind în sufletul lui IUDA hotărârea cea rea, Domnul a făcut toate acestea ca să îl mântuiască de veșnica pierzare.

S-a zis că smintelile trebuie să vină, dar s-a zis și următorul lucru, ca preîntâmpinare aspră: ***"Vai omului aceluia prin care vin smintelile!"*** (Matei, 18, 7). Smintitorul este satana însuși, și ca atare trebuie să-și facă treaba sa. Așadar, sminteala trebuie să vină prin el - și de la el. Dar este vai de omul care se dă satanei și devine unealta lui! Vai celui care împotriva dragostei lui Dumnezeu își arată dragostea față de potrivnicul lui Dumnezeu!

Roagă-te lui Dumnezeu să te păzească de smintitorul ce i-a smintit pe IUDA și pe iudei. Ca niciodată să nu ajungi sluga și unealta sminteli lui.

DESPRE SFÂNTA TREIME

UNUI UNITARIAN AMERICAN CARE SE RĂZVRĂTEȘTE ÎMPOTRIVA SFINTEI TREIMI

Pe calea ambiguă a politicii, pe care vă aflați, nu este de mirare că sunteți nemulțumit de învățătura creștină despre Sfânta Treime. **Secta Dvs. unitariană nu e întemeiată pe năzuința spre adevărul curat, ci pe năzuința spre împăcarea tuturor credințelor din lume.**

Dar întrucât e greu să pui muntele pe plan de egalitate cu valea, dvs. vă supărați pe munte fiindcă vi se pare - în chip cu totul greșit - că este mai mântuitor lucru a coborî muntele decât a înălța valea.

Și cu toate acestea, afirmați că secta Dvs. crede în Iisus Hristos. ***Dacă credeți în Iisus Hristos, cum puteți năzui să împăcați și să puneți pe plan de egalitate adevărul cu neadevărul?*** Oare această cale v-a arătat-o Hristos? **Oare El a împăcat învățătura Sa cu idolatria romană, cu fetișismul negru, nihilismul indian și fariseismul mort iudaic? Evident, nu.**

Și apostolul lui Hristos se ridică hotărât împotriva dvs., grăind: *"Ce unire are lumina cu întunericul? Ce învoire este între Hristos și Veliar (diavolul)?"*

Să știți că lumea nu îl răstignește pe cel care împacă adevărul cu neadevărul, și lumina cu întunericul, și binele cu răul. Iar pe Hristos lumea L-a răstignit pe cruce fiindcă n-a făcut nivelare, nici amestecare, nici politică cu adevărul.

Este limpede, așadar, că Dvs. nu credeți în Iisus Hristos.

Încercați numai, ca în oricare domeniu al științei, la alegere, să împăcați și să puneți pe plan de egalitate adevărul cu semiadevărurile sau neadevărurile, și veți vedea ce rezistență veți întâlni. Să zicem că puneți lumina electrică pe picior de egalitate cu lumina lumânării de seu, ori sfericitatea planetei Pământ cu teoria după care aceasta este întinsă ca o farfurie.

Sau luați o întâmplare obișnuită din experiența de zi cu zi. Să zicem că doi oameni se contrazic: un om cu ochii sănătoși spune că vede trei vulturi sub nori, iar celălalt, mai slab de ochi, spune că el nu a văzut nici un vultur. Dacă sunteți înțelept, veți controla vederea fiecăruia dintre ei și îl veți crede pe cel cu ochii mai buni. Dar întrucât sectei dvs. nu-i este de adevăr, ci de împăcare și nivelare, veți spune celor doi: ***„Dat fiind că eu, în general, nu vreau să îmi ridic privirea spre înălțime și să cercetez, cel mai bine este ca voi doi să vă împăcați, să faceți concesii reciproce și să spuneți de comun acord că ați văzut numai un singur vultur sub nori!"*** Aceasta este calea dvs., învățătura dvs., politica dvs.

Lumea nu a urmat sectei Dvs., așa cum au crezut fondatorii ei. Ați rămas până în ziua de astăzi o sectă puțin numeroasă și necunoscută în lumea creștină, ca o stâncă în mare. De ce? Fiindcă **deși oamenii vor mult pacea, totuși vor și mai mult adevărul.**

Iar adevărul despre Dumnezeu Unul în Trei Fețe a venit în lume prin descoperire de la Vizionarul vizionarilor, de la Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Trei Fețe fără dos. **Trei Persoane, o singură personalitate.** Această subtilă și elevată Realitate nu se lasă nicidecum împăcată și pusă pe picior de egalitate cu nălucile grosolane și josnice.

Duhul adevărului să vă lumineze!

DE CE NEDREPȚII PROPĂȘESC

"De ce nedrepții propășesc?" ***Până când propășesc? Și ce li se întâmplă în cele din urmă, lor și urmașilor lor?*** Ți-ai pus această întrebare?

Să nu se poticnească gândurile tale când vezi că cineva se laudă cu puterea sa și uită de Dătătorul puterii. Adu-ți aminte cum trufașul și lăudărosul Goliat a pierit de praștia unui flăcăiandu cum era David.

Să nu se tulbure inima ta când vezi că cineva se îmbogățește pe căi nedrepte. Mânca-va, și nu se va sătura; răpi-va, și nu se va îndestula.

Adu-ți aminte de bogații Sodomei, cum într-o clipă au fost potopiți de foc și cenușă cu toată bogăția lor.

Tu ești creștin, iar **creștinul privește lucrurile cu bătaie lungă, în întregime, nu în parte.**

(continuare în pag. 14)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

Carte legionară

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (XVIII)

- TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Din trăirile mele în sanatoriu, n-ar fi mare lucru de povestit, puţine de interes general, restul banalităţi, unele de însemnătate, cel mult pentru mine, nimic altceva. **Intre timp, în ţară începuseră să se facă simţite oarecare simptome de destindere.** Nu se mai aresta fără rost, nu se mai schingiuia prin beciurile poliţiilor, chiar se elibera, des, din lagăre.

Zece mai 1940

De la camarazii care mă vizitau auzisem de tratativele doctorilor Noveanu şi Bidianu, cu cei din guvern, ca şi de aducerea la Bucureşti, din lagăr, a unui grup de căpetenii legionare în frunte cu Ilie Gârneaţă, care, după o convorbire la comandamentul jandarmilor, fuseseră eliberaţi.

Mai ştiam şi de unele călătorii la Berlin, ale unor legionari, ale căror rezultate le aşteptam.

Din spusele lui Ion Dobre, unul dintre cei mai buni comandanţi legionari ai Căpitanului, după cum îl calificase el însuşi, care mă vizita mai des, a trebuit să-mi dau seama că **Mişcarea Legionară nu mai era vechea legiune a Căpitanului.**

In lipsa lui devenise un hibrid ce se dezvoltase anapoda, cu multe ramuri de alt altoi, ce n-ar mai fi dat roadele trunchiului iniţial.

Creşterea dezordonată îi schimbase esenţa începuturilor în spirit, fond, morală şi chiar persoane!

Rezultatul final nu putea fi altul decât cel care a fost. De aceea când s-a produs nu m-a mirat prea mult.

De aici se desemnase un conflict în mine, cu întrebarea: "Ce voi avea de făcut în viitor?". **Conflictul se declarase între spiritual şi omenesc, între ideal şi realitate, între Căpitan şi SIMA!** Dilema se adâncea în mine şi singur nu-i dam de rostul unei dezlegări.

Nu aveam nimic preconceput împotriva lui SIMA, dar nici nu-l cunoşteam îndeajuns, ca să mă încred orbeşte în el. Iar **cele auzite până atunci nu erau în general mult promiţătoare**. De aceea aşteptam, întrebam, judecam.

La 20 mai, ziarele au răspândit ştirea că HORIA SIMA şi Pătraşcu fuseseră arestaţi într-un sat din judeţul Caraş, după trecerea frontierei spre România. **Mă aşteptasem să aflu de executarea lor** şi de reluarea prigoanei împotriva noastră.

M-am înşelat. ***Nu s-a întâmplat mai mult decât că SIMA a fost adus la Bucureşti.***

Prin faţa lui şi în prezenţa inspectorului de Siguranţă Niki Ştefănescu au fost trecute căpeteniile legionare din timpul prigoanei, chemate din toată ţara, cărora SIMA le ordona să predea armele (pe care nu le aveau), dându-le şi alte instrucţii, pe placul guvernului, căruia vroia să se impună şi să se arate ca şef al Mişcării Legionare.

Nu era defel exclus ca dezastrul suferit de Franţa nu numai să fi influenţat, dar şi să fi determinat revirimentul în procedarea guvernului faţă de SIMA, mai ales dacă se avea în vedere că se ştia că **fusese autorul moral şi ordonase asasinarea lui Călinescu.**

Mai târziu am aflat că nu acesta fusese singurul motiv ci că mai puternic atârnase în cumpănă o **înţelegere prealabilă între SIMA şi Moruzof, şeful poliţiei secrete a lui Carol**, care avusese loc în Germania.

Bine informat despre aceasta, un devotat al lui SIMA, astăzi condamnat şi deţinut în închisoarea Aiud (**n. n.**: la data scrierii *"Memoriilor"* lui Virgil Ionescu, adică anul 1955), **BIRIŞ, le povestise la BERLIN părintelui DUMITRESCU-BORŞA** (**n. n.: adică în 1939**), **de la care le deţin**, cu amănunte ce le voi face cunoscut altădată, **amărunte care, de altfel, se găsesc scrise şi într-o declaraţie pe care părintele BORŞA a făcut-o la prefectura poliţiei, după căderea de la guvern a lui SIMA, în 1941.**

N. n.: Deci: 1. Declaraţia lui BIRIŞ din închisoarea Aiud despre colaborarea lui alături de SIMA, cu Moruzov, n-a fost făcută din cauza terorii, ci pentru că era purul adevăr, el vorbind despre aceasta când se afla în libertate, la Berlin, în 1939; **2.** Memoriile preotului **Dumitrescu-Borşa** nu sunt "pro domo", cum mint simiştii, întrucât **chiar din 1941 el declarase ceea ce scrie în Memoriile sale.**

Un fapt mai cunoscut, care întăreşte spusele lui Biriş, ar fi şi acela că, în timpul deţinerii lui Moruzof la poliţie şi apoi la Jilava, unde a fost executat, ceruse mereu să i se înlesnească o convorbire cu SIMA, pe care acesta o refuza! In situaţia descrisă, **dacă o judecare publică a lui Moruzof nu-i putea conveni lui SIMA, din cauza destăinuirilor pe care acesta le-ar fi făcut, executarea lui, în secret, fără să fi putut vorbi, convenea perfect!**

Printre cei chemaţi de SIMA, fusese şi comandantul legionar Puiu Traian, cununat de mine şi fost colaborator în subordine la conducerea regionalei Dobrogea. El a fost mereu unul din cei mult apreciaţi de mine. După întrevederea cu SIMA, chiar în aceeaşi noapte, Puiu Traian a venit la sanatoriu şi, în grădină, pe o bancă, am rămas de vorbă îndelung. Mi-a istorisit cele întâmplate în Dobrogea şi mai ales în Ţară, sub conducerea lui SIMA, în decursul anilor în care eu fusesem deţinut, şi despre care ştiam mult prea puţin. **Tot Puiu Traian mi-a anunţat că voi fi vizitat curând de SIMA, la sanatoriu, punându-mă în gardă, mai categoric ca oricare de până atunci, asupra lipsei de cuvânt şi de scrupule a acestuia.**

Fiind dată încrederea ce aveam în cuvântul lui Puiu, ar fi fost natural să mă las influenţat. Totuşi n-am făcut-o. In sinea mea am stabilit imediat să nu mă pripesc în concluzii, să mai văd, să mai aud, să mai cercetez.

Dar viitorul, prin lipsa de cuvânt a lui SIMA şi faţă de mine, mi-a confirmat, foarte curând, adevărul constatărilor şi spuselor lui Puiu Traian.

Date fiind cele scrise, devotamentul de mai târziu, ca şi cel de astăzi, al aceluiaşi Puiu Traian pentru SIMA, deşi m-a mirat şi mă miră, mi-l pot explica doar prin vreun cumul de interese, cu totul de altă natură decât cel pur legionar.

Într-o zi, pe când mă plimbam pe sală, mi-a venit în întâmpinare un tânăr a cărui figură îmi părea cunoscută, dar nu-mi aminteam de unde? Tânărul s-a apropiat zâmbind şi-mi spune:

— Nu mă mai cunoaşteţi, d-le inginer?

Am făcut un gest de om în îndoială şi el a continuat:

— Am fost odată la masă, în casa d-tale, cu Căpitanul şi alţi şefi de regională. Sunt Horia Sima.

Atunci mi-am amintit de el. Căpitanul venise de multe ori la mine la masă şi fără să mă anunţe, întovărăşit de legionari, şi-l amuza încurcătura ce citea pe faţa soţiei mele, nepreparată, pentru atâţia musafiri, cărora totuşi putea să le facă mereu faţă, onorabil.

Ne-am îmbrăţişat. Moment de aducere aminte, emoţie şi bucurie.

Reticenţele au venit mai apoi, se va vedea de ce.

L-am poftit în camera mea. Am discutat îndelung despre Mişcare, despre unele din cele întâmplate, ca şi de problemele zilei şi de unele ale viitorului. **Nu pot tăgădui că insul mi-a plăcut şi că ar fi putut să-mi devină drag, dacă ar fi vrut să-mi fie!**

Am mai vorbit de unii camarazi, pe care SIMA nu-i cunoştea destul şi de care vroia să ştie câte ceva.

L-am întovărăşit până în stradă. Cum SIMA este scund şi eu înalt, la despărţire a ridicat capul spre mine, lăsându-mi impresia unei găini care, după ce a luat apa în cioc, caută s-o înghită.

Faţa deschisă îi devenise o mască prin care nu mai puteam descifra ce ascundea în dosul ei. Fără să-mi dau seama de ce, am simţit o îndoială care mi se înfipsese în suflet.

Toţi legionarii din lagăre fuseseră eliberaţi, iar cei condamnaţi, amnistiaţi. Numai Budişteanu, Milcoveanu şi cu mine mai continuam să fim închişi. In noul Cod Penal, intrat în vigoare după condamnarea noastră, articolul din cel vechi, pe baza căruia fuseserăm condamnaţi, se scindase în două. Juriştii nu mai găseau firul care să lege părţile, ca să le încadreze în noul cod, pe baza căruia să putem fi şi noi amnistiaţi. In sfârşit, fratele meu judecătorul, studiind mai cu interes cazul, a găsit cheia, pe care a prezentat-o ministrului de Justiţie. Soluţia fiind acceptată, a apărut în fine şi decretul de amnistiere pentru noi. Am fost imediat eliberat prin simpla ridicare a pazei de la uşă. Sanatoriul încă nu-l puteam părăsi: soţia mea, în convalescenţă, nu putea să fie transportată.

In răstimp, un curier al lui SIMA îmi adusese spre semnare o cerere de înscriere în Partidul Naţiunii, noul organism politic inventat de Carol. Cererea fusese deja iscălită de mai mulţi legionari. **Am refuzat s-o iscălesc!** SIMA nu se ţinuse de promisiunea de a mă fi consultat, într-o hotărâre de această însemnătate! **Aceasta nu a împiedicat ca, a doua zi, să-mi văd numele publicat în ziare printre acei care iscăliseră.**

Amintindu-mi de avertismentul lui Puiu Traian, m-am convins că avusese dreptate. Am înţeles cine era şi cine va fi în viitor "Comandantul!"

Ne aşteptau neplăceri şi deziluzii mai dureroase.

Cele anterioare, venite de la străini, le trecusem; următoarele vor veni de la o parte din vechii camarazi şi de la toţi cei noi care n-ar fi fost deloc supăraţi să-mi fi putut vedea tălpile. Acestea toate vor fi mai dureroase şi aspre, dar şi la fel de nedrepte, ca cele impuse de duşmani.

Din părăsirea în care m-au lăsat camarazii, instigaţi de SIMA, mi-am durat cămin şi casă de odihnă în timpul prigoanei legionarilor din timpul guvernării mareşalului Antonescu, care pe mine m-a lăsat în pace, arătându-mi stimă şi multă consideraţie în diverse ocazii!

Mai târziu mi s-a dat putinţa să ies din ţara ocupată de vrăjmaş şi, ajuns în primitoarea Argentină, să scriu cele ce am scris, în speranţa că vor fi citite, nu numai de acei care au crezut şi cred la fel cu mine, cât mai ales de acei care au rămas să creadă altfel. N-am urmărit să-i fac să vină în rândurile noastre, ci numai să ne cunoască cum am fost, cum suntem şi cum vom fi. Să ne ştie adevărata faţă, nu masca sub care ne-au prezentat duşmanii, cu mai multe posibilităţi de ajungere la ei. Dacă, în urmare, îşi vor da seama cât de nedrepţi au fost cu noi, îmi va fi deplină mulţumire, nu voi fi căutat mai mult!

La început a fost Căpitanul şi numai ell Prin el s-a revărsat cunoaşterea celor legionare peste noi, ca şi lumina pentru reînvierea României. Dar nu a continuat, cum ar fi trebuit, prin ai lui, care au văzut lumina; fără să se lumineze; au trecut prin ea, dar nu s-au pătruns de ea. Aşa se va face că cei ce vor mai veni întru Legiune să nu mai înţeleagă pe cei plecaţi din ea şi, legionari crezându-se, nu vor fi priceput gândul Căpitanului!

Şi acum, la sfârşit, voi parafraza spusele lui Iisus către Apostolul Toma: ***Fericiţi acei care l-au cunoscut pe Căpitan, l-au crezut şi l-au urmat, dar mai fericiţi cei care nu l-au cunoscut şi totuşi l-au crezut, îl urmează şi-l vor urma!*** **Va fi singura cale pentru România renăscută să se transforme într-o naţiune conştientă, puternică şi creatoare. Nu interesează când va fi să fie, căci se va întâmpla!**

- SFÂRŞIT -

Pagină realizată de Ştefan Buzescu, student

NOTE MARGINALE LA MEMORIILE LUI VIRGIL IONESCU

DUMITRU GAZDARU - prof. universitar, legionar

NOTA RED.: "Memoriile" lui Virgil Ionescu au fost publicate în editura revistei legionare *"Pământul Strămoşesc"* - serie nouă (tipărită în exil, la Buenos Aires, sub conducerea prof. D. Găzdaru), şi includ aceste *"Note marginale"*.

La redactarea articolului despre *"Responsabilitatea lui HORIA SIMA la asasinarea Căpitanului"*, din volumul anterior al ***"Pământului Strămoşesc"*** n-am utilizat din plin ***"Memoriile"*** lui **VIRGIL IONESCU** şi nici n-am avut la îndemână cartea lui HORIA SIMA, ***"Sfârşitul unei domnii sângeroase"***, Madrid, 1977. **Amble constituie zdrobitoare capete de acuzare în ce priveşte responsabilitatea lui H. SIMA la asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu.**

Confruntarea acestor două publicaţii şi apelarea la diferite alte documentari ne ajută să înţelegem fazele marei drame legionare şi etapele trădării lui H. Sima. Această operaţie istorică şi critică o vom efectua sub forma de note marginale şi cu adaosul, chiar de la început, a două indicaţii succinte despre autori şi textele lor.

1. *"Memoriile"* lui VIRGIL IONESCU

Se păstrează în original în arhiva rămasă de la Ilie Gârneaţă la Erding în Germania.

La moartea autorului (Munchen, 1966), fuseseră încredinţate acestui Fondator al Mişcării Legionare pentru a fi puse, prin tipar, la îndemâna conaţionalilor din ţară şi din exil, drept o autentică şi sfâşietoare mărturie a dramei trăită de Corneliu Z. Codreanu şi de elita creată de el.

În acelaşi timp ele alcătuiesc cel mai impresionant imn care s-a închinat vreodată Mişcării Legionare şi Întemeietorului ei. Exaltarea mistică a mucenicei din 1938-1940 se împleteşte cu viguroasa demascare a trădării perpetuată de un aventurier cocoţat prin fraudă la comanda Mişcării.

VIRGIL IONESCU s-a născut în 1892. Prima parte a vieţii şi-a petrecut-o prin oraşele în care tatăl său, tot inginer şi tot Virgil, a executat importante lucrări publice ca: aducerea apei de la Dunăre la Constanţa, reţeaua de cale ferată şi depourile de la Floieşti şi Sinaia. A urmat cursul primar la Constanţa, liceul în Bucureşti, iar studiile universitare la **Politehnica din Zurich.** Pregătirea ca inginer şi cunoaşterea limbii germane i-au facilitat stabilirea de contacte cu marea industrie germană, reuşind să introducă în România maşini şi instrumente necesare navigaţiei şi aviaţiei, precum şi în Argentina, unde a avut ca secretar pe ginerele lui Ante Pavelici din Croaţia.

Bunele lui relaţii cu Mişcarea Legionară datează din 1932. Au fost mijlocite de Nichifor Crainic. **A aparţinut cuibului *AXA*,** împreună cu Ion Belgea, Alecu Cantancuzino, Al. Constant, Vasile Cristescu, Vasile Marin, M. Polihroniade **(n. n.: toţi comandanţi legionari şi aleşi intelectuali).** A primit de la Căpitan însărcinări şi misiuni mai importante decât oricare alt legionar, între altele şi pe aceea de a aduce din Spania trupurile lui Moţa şi Marin. Tot prin el a stabilit Căpitanul relaţii cu Nae Ionescu. A exercitat şi gazetărie legionară sub numele de Ioan Viroagă.

Legăturile cu H. SIMA au fost dense, dar reţinute. **Virgil Ionescu a fost unul dintre foarte puţinele mari grade care s-au opus la uzurparea succesiunii Căpitanului.** Toate referinţele despre "Comandantul" impus de Carol II şi de Moruzov la şefia Mişcării Legionare sunt pesimiste, pentru că a intuit din vreme dezastrul pentru Legiune şi Naţie reprezentat de conducerea smintită a lui SIMA.

În gama trădărilor, H. SIMA provine din acelaşi "aluat împuţit", împreună cu preotul Grigore Cristescu şi Stelescu.

Ştiu că Virgil Ionescu pregătea un alt volum despre acţiunea nefastă a lui H. SIMA la guvern şi despre tentativa de a-l răsturna pe Antonescu, pentru a-i lua locul la conducerea Statului.

2. O recentă publicaţie a lui HORIA SIMA

Este vorba de cartea intitulată *"Sfârşitul unei domnii sângeroase"* - Madrid, 1977.

A fost scrisă de H. SIMA cu scopul de a-şi construi un *alibi*, aşa cum se procedează, în lumea penală, de către cei încolţiţi de puternice dovezi de culpabilitate într-o crimă nelămurită.

La romanii cei vechi, adverbul latin ***"alibi"*** **însemna *"aiurea"*.** Cuvântul latin a intrat în **terminologia penală modernă cu sensul de "alt loc" sau "în alt moment" decât acela în care s-a comis delictul.**

În speţă, prin această carte de 500 de pagini, H. SIMA s-a străduit să probeze că el n-a putut să fie complicele lui M. Moruzov, întrucât asasinarea Căpitanului, plănuită de rege cu concursul, între alţii, şi al lui Moruzov, a avut loc la 30 nov. 1938, iar H. SIMA l-a cunoscut pe acesta abia la 26 mai 1940, adică la un an şi nouă luni mai târziu! **Apucându-se să-şi construiască alibiul, e cel puţin suspect că n-a socotit necesar să explice de ce a lăsat să treacă aproape 40 de ani de la asasinarea Căpitanului fără să caute a înlătura bănuielile de complicitate care planau asupra lui.**

Mai mult decât atâta, **în 1953 H. SIMA a editat o *"Cronologie Legionară"***, în prefaţa căreia scrie: *"Gândul ce ne-a călăuzit a fost **să reconstituim în termeni cât mai exacţi imagina trecutului** [...]. Orice rând scris ce nu are la bază o perfectă corectitudine faţa de întâmplările propriei vieţi e o falsă prezentare a Legiunii şi o ofensă a miilor de camarazi ce au luptat şi au murit pentru idealurile ei"* (pg. 1-2). **Şi totuşi, pentru perioada aşa de încărcată de evenimente excepţionale dintre 26 mai 1940 când, zice el, a avut primul contact cu Moruzov, şi 5 sept. 1940, când Moruzov a fost arestat, H. SIMA nu suflă nici un cuvinţel în *"Cronologia Legionară"*!** Menţionează numai (la pag. 187), sub data 13 iunie 1940, că "Horia Sima este eliberat din închisoare", deşi ştiut este că n-a făcut nici o zi de închisoare! **Printre acele evenimente trecute sub tăcere în *"Cronologia"* sa, citām: a)** O întâlnire a lui H. SIMA cu Moruzov în Germania, înainte de 26 mai 1940, semnalată de VIRGIL IONESCU în *"MEMORIILE"* sale (pg. 189-190); **b)** H. SIMA participă la o masă, în primele zile din iunie 1940, în casa directorului Siguranţei, Nicki Ştefănescu, împreună cu Moruzov şi gen. Coroamă; se discută crearea de către rege a Partidului Naţiunii - sugerată chiar de H. SIMA – ceea ce însemna implicit anihilarea Partidului "Totul pentru Ţară". Totodată, H. SIMA se arată favorabil Lupeascăi (vezi cartea lui SIMA, *"Sfârşitul unei domnii sângeroase"*, pg. 215-217); **c)** Intre 18 şi 22 iunie 1940, majestatea ucigaşă îl instalează pe H. SIMA ca şef al Mişcării Legionare (a se vedea nota 4 - din prezentul text - despre succesiunea Căpitanului).

Dacă ţinem seama de faptul că principalii martori ai unor asemenea isprăvi (M. Moruzov, Nicki Ştefănescu; Vârfureanu) au fost executaţi la Jilava, iar Biriş, însoţitorul lui SIMA la întâlnirile cu Moruzov, s-a sinucis după eliberarea de la Aiud, înţelegem perfect de ce "Comandantul Mişcării Legionare" a putut trăi liniştit 40 de ani. Astupată cu pământ gura eventualilor mărturisitori despre spurcatele legături ale lui H. SIMA, **acesta s-a scăldat ani întregi în iluzia că urmele responsabilităţii lui au fost definitiv înmormântate.**

Nu i-a trecut deloc prin slăbuţa sa minte că **aceste legături fuseseră consemnate prin scris, la vremea lor, de subalternii lui Moruzov** şi nici că Biriş fusese obligat să destăinuiască totul atunci când, după 23 aug. 1944, agenţii de la Securitate l-au avut în mână. **Cu vremea, secretele compromiţătoare au început să ţâşnească din dosarele poliţieneşti şi să populeze somnul lui Sima cu strigoi şi cu coşmare.** De prin 1971, când doi intelectuali comunişti, Spălăţelu şi Fătu, au avut acces la arhivele respective şi au dat la iveală activitatea delictivă a lui SIMA, **acestuia nu i-a rămas altă salvare decât să mistifice realitatea printr-un alibi de 500 de pagini** (n. n.: cartea *"Sfârşitul unei domnii sângeroase"* – H. SIMA).

Încercarea de a ascunde adevărul a falimentat şi astfel <u>cartea s-a transformat într-un preţios ghid pentru reconstituirea fazelor trădării</u>.

Nu-i va mai fi posibil să recurgă nici la gogoriţa ieftină că cine utilizează documente din arhivele de la Bucureşti face jocul RSR-ismului, pentru că el însuşi, când i-a convenit, a apelat la asemenea documente: astfel, în "Ţara şi Exilul", anul XIII, sept.-oct. 1977, pg. 13, referindu-se la cartea lui Aurel Simion, *"Regimul politic din România în perioada sept. 1940 - ian. 1941"* (Cluj, 1976), admite că această publicaţie conţine o serie de date juste referitor la anumite momente ale guvernării naţional-legionare, căci autorul a avut la dispoziţie arhivele Statului. Adică, întreb eu, sunt juste fiindcă documentele respective se află în arhivele Statului? Păi şi documentele pe care ne-am bazat noi sunt tot din Arhivele Statului! Dar nu numai pentru această circumstanţă la dăm crezare, ci fiindcă rezistă la examenul la care trebue să fie supus orice izvor istoric.

3. Alibiul lui HORIA SIMA

Miezul cărţii lui HORIA SIMA (*"Sfârşitul unei domnii sângeroase"*) îl constituie relatarea împrejurărilor în care a ajuns să-l cunoască pe M. Moruzov, în ziua de 26 mai 1940.

La 5 mai 1940, HORIA SIMA pleca de la Berlin spre ţară cu planul, spune el (pg. 28), **de a răsturna printr-o acţiune revoluţionară regimul de teroare al lui Carol al II-lea.** Fuseseră câştigaţi pentru această teribilă idee 17 legionari, din care trebuiau să plece 6, şi din care a ajuns 1 (unul)... în mâna jandarmilor!

În realitate, la mijloc era altceva. Ne-o spune şi VIRGIL IONESCU în *"MEMORIILE"* lui (pg. 189-190): **avusese loc o înţelegere între HORIA SIMA şi Moruzov, în Germania!**

Completez informaţiile - nu simple zvonuri, ci informaţii autentice, pentru că am aparţinut grupului Gârneaţă, Bidianu, Noveanu, care a tratat destinderea dintre Mişcare şi Rege prin conducta Gabriel Marinescu.

A doua conductă era a lui **M. Moruzov care operase în secret prin intermediul lui SIMA.**

Amândouă conductele oficiale urmăreau să ducă plocon regelui Mişcarea Legionară.

La aşa ceva însă nu se preta grupul Gârneaţă care urmărea numai salvarea resturilor Mişcării.

Mai multe şanse ar fi avut a doua conductă pentru că, pe de o parte, Moruzov, ca dublu spion, acţiona cu mai multă dexteritate, iar pe alta SIMA dăduse suficiente probe că nu se împiedică în principii legionare şi că are "bune" dispoziţii pentru trădare.

Dar SIMA se afla în Germania. Fugise acolo întâia oară, după sfatul şi cu banii lui Moruzov, la câtva timp după sugrumarea Căpitanului.

Acuma, adică înainte de 5 mai 1940, se afla pentru a doua oară în Germania, ca să scape de sancţiunile legale, fiindcă "fusese autorul moral şi ordonase asasinarea lui Călinescu" (vezi Virgil Ionescu, pg. 189).

Se făcuse totodată responsabil faţă de Mişcarea Legionară prin asasinarea lui Clime şi a elitei legionare de la Râmnicu Sărat şi de pe tot cuprinsul ţării.

HORIA SIMA era aşa de nerăbdător să răspundă punctual la chemarea în ţară, încât, deşi era bucuros de revederea lui C. Stoicănescu şi a lui A. Bidianu, *"aş fi fost şi mai bucuros să-i văd cât mai repede urcaţi în tren"*, spune SIMA (pg. 83). Şi, în adevăr, H. SIMA a plecat val-vârtej, ajungând, zice el, în mâna jandarmilor la graniţă, duminică 19 mai, şi apoi la Timişoara, luni 20 mai 1940.

Povestirea celor întâmplate de la această dată înainte este în cea mai mare parte operă de fantezie. Alibiul lui se transformă într-un simplu bluf. Voi analiza, de probă, numai două-trei episoade.

Maiorul de Jandarmi dela Timişoara nu-l tratează ca pe un terorist, ci ca pe un oaspete aşteptat! I se aduc hainele pe care le cumpărase la Berlin şi pe care le schimbase cu altele, ponosite, ţărăneşti, ca să se travestească la trecerea clandestină a frontierei (pg. 160). A fost hrănit cu o masă "gustoasă şi abundentă" şi tratat chiar cu un carton de prăjituri (pg. 161). A fost întrebat, în continuare, şi pe un ton politicos, cu cine ar vrea să stea de vorbă dintre autorităţi, la Bucureşti (pg. 162)'. **Ar fi momentul să ne întrebăm: care dintre miile de legionari, încăpuţi pe mâna poliţiei, a fost tratat vreodată cu prăjituri şi întrebat cu cine vrea să stea de vorbă la Bucureşti?**

(continuare în pag. 14)

Corespondență

ÎNSCENĂRILE, ARME EFICACE ALE DIPLOMAȚIEI

- Auto-atentatele de la 11 septembrie -

NOTĂ: In nr. 39 din nov. 2006, "*Cuvântul Legionar*" a prezentat, sub semnătura d-lui Teodor Usca din Oradea, un articol referitor la evenimentele din 11 septembrie 2001 de la New York.

Materialul ce urmează nu se suprapune peste articolul amintit mai sus, ci, din contră, aduce **completări culese din documentații apărute ulterior.**

A. Pregătirea

In nov. 2000 George W. Bush junior a fost ales președinte al SUA din partea partidului republican.

Preluarea oficială a mandatului s-a produs efectiv după trei luni dar, încă de la începutul anului 2000, presiunile cercurilor financiare de pe Wall Street și cele ale curentului extremist NEOCON (noii conservatori) au început să-și facă efectul. Principalii exponenți ai acestei politici de forță (total opusă aceleia dusă de Bill Clinton) rămâneau Richard Perle, Karl Rowe, Paul Wolfowitz, Richard Miles ș.a. Toate aceste forțe politice suprainfluente se străduiau **să producă un nou conflict în centrul Asiei** tocmai pentru a dinamiza industria militară americană, **pentru a mări controlul SUA asupra marilor rezerve de țiței și gaze naturale** din această zonă și, de asemeni, **pentru a crea o protecție suplimentară Israelului** față de regimurile totalitare din Irak și Afganistan.

Din aceste motive, imediat după începutul anului 2001, președintele Bush junior a cerut colaboratorilor săi începerea pregătirilor militare pentru o nouă invadare a Irakului.

Este momentul să reamintim că această țară, condusă cu o mână forte de Saddam Husein, mai fusese invadată odată de trupele SUA cu zece ani mai devreme, când președinte la Casa Albă era tatăl noului titular. In toți acești ani populația fusese ținută sub un strict embargo, guvernul de la Bagdad neavând dreptul să exporte decât un minim de petrol, atât cât să poată aduce în țară strictul necesar de medicamente și alimente, după formula "petrol contra hrană".

In acest context, fostul secretar de stat la Finanțe, Paul O'Neil, afirma că **Bush junior le-a spus colaboratorilor săi apropiați în primele zile ale anului 2001: "*Vreau să atacăm în acest an Irakul. In consecință vă cer să-mi găsiți o motivație foarte serioasă care să ne justifice o asemenea intervenție militară*".**

In același timp, la Pentagon s-au primit dispoziții precise, cu elemente de urgență menționate, spre a se elabora planuri cât mai exacte, atât pentru faza inițială de cucerire, cât și pentru etapele ulterioare de administrare a Irakului, adică trupe de ocupație, tribunale militare pentru crime de război, controlul infrastructurii petroliere, repartizarea zonelor geografice pe garnizoane ș.a.

Toate acestea se găsesc precizate în cartea scrisă ulterior (**2004**) de **Ron Suskin**, intitulată ***"Prețul loialității"***, în care un capitol întreg se intitula "*Proiecte pentru după Saddam*".

Ordinul dat de Bush pentru găsirea unei motivații a fost pus în aplicare de C.I.A. imediat ce noul președinte s-a instalat oficial la Casa Albă.

In acest scop s-au contactat și reactivat vechile structuri clandestine prin care americanii au furnizat în Afganistan ajutoare de tot felul pentru ca localnicii să poată face față ocupației sovietice. Ajutoarele respective cuprinseseră atât medicamente, alimente și echipamente individuale strict necesare, cât și muniție, armament ușor și greu, totul mergând până la informații obținute prin sateliți de armata SUA asupra locațiilor și deplasărilor de trupe sovietice. Un rol foarte important în cadrul acestor ajutoare l-au avut rachetele de tip "Stinger", cu lansare de pe umăr și o manipulare foarte simplă. Aceste rachete au făcut multe necazuri avioanelor de transport sovietice, care au înregistrat astfel numeroase pierderi.

In fruntea întregii acțiuni de ajutorare totală a partizanilor afgani se aflase demnitarul american Donald Rumsfeld, iar la fața locului mâna sa dreaptă a fost un nobil din Arabia Saudită, foarte bogat și cu doi frați implicați în afaceri importante cu ramificații mai ales în California. **Asupra apartenenței acestuia la CIA nu mai exista nici cea mai mică îndoială. Numele său era OSAMA BEN LADEN.**

După retragerea sovieticilor din Afganistan, BEN LADEN a intrat într-un regim de așteptare dar, în urma inițiativei lui Bush de a trece la acțiuni de forță față de Irak, el a fost reactivat și reapare, la mijlocul lunii iunie 2001, la spitalul militar american din Doha (Qatar) pentru internare și tratamente renale. "Absolut din întâmplare" lângă patul său, pe tot intervalul de 15 zile cât a durat internarea, s-au aflat patru importanți demnitari de la CIA, care au discutat tot timpul intens cu "bietul bolnav ".

La câteva zile doar după ce Ben Laden a plecat din spital, mai multe filiere de fundamentaliști islamici bine cunoscute pentru activități antiamericane au fost reactivate. Este vorba de unitățile din Yemen, din Somalia, din Sudan, din Kenya ș.a.

Asupra acestor reactivări și pregătiri pentru atacuri antiamericane au aflat însă și trei dintre specialiștii Siguranței de Stat din Maroc, țara considerată în Africa drept cea mai dotată în ce privește eficiența serviciilor secrete.

După verificarea informațiilor primite de la agenții săi infiltrați în mediile contestatare, **conducerea Siguranței Naționale din Maroc a alertat, la începutul lui aug. 2001, Centrala FBI de la New York, fără a primi însă nici un răspuns de confirmare sau o cerere de detaliere.**

In acestă situație, **șeful Siguranței marocane a apelat la Casa Regală a Marocului pentru a se trimite un mesaj la nivel superior, adică la Casa Albă.** Acest nou apel s-a efectuat la 20 aug. 2001 și conținutul său efectiv era, cu aproximație, următorul: ***"In jur de 10 septembrie a.c. avioane de pasageri vor fi deturnate de rețele islamice antiamericane cu baze în Africa și vor fi zdrobite, în stil kamicadze, de cele mai înalte clădiri din New York"***.

Intovărășit de formulele de politețe necesare, acest mesaj, atât de clar și de precis, a ajuns cu siguranță la Casa Albă unde ... a fost luat în evidență!

Se știa că în New York, la acea vreme, erau trei asemenea clădiri, adică Empire State Building și cele două turnuri gemene de la World Trade Center (W.T. C.). **Mai clar decât o asemenea avertizare nu se putea emite!**

Cu toate aceste atenționări, autoritățile americane s-au comportat, la prima vedere, ca și cum nimic important nu le-ar fi pus în gardă.

11 septembrie 2001 a căzut într-o zi de marți, iar în ziua precedentă fusese sărbătoare și, în consecință, nu se lucrase. Practic vorbind, începând cu vineri, 7 septembrie, la prânz, în cele două turnuri gemene nu au mai rămas decât puținele persoane de pază și întreținere. Dar au mai venit altele, cu un comportament iscoditor și autoritar, care l-au făcut pe directorul general al pazei de la W.T.C. să avertizeze autoritățile competente despre fapte stranii care se petreceau în interiorul celor două clădiri, autorii lor având aprobarea bizară a unor foruri superioare de decizie. Rezultatul?

Directorul pazei de la W.T.C. a fost destituit încă de joi, 6 septembrie. Ulterior acesta a contribuit la realizarea unei cărți intitulate "***Omul care știa***" ("*The man who knew*"), iar **Michael Huppert**, autorul acestei cărți, a precizat toate informațiile și observațiile sale referitoare la cele petrecute la W.T.C. după 1 septembrie 2001.

Mai mult, cel care a urmat la asigurarea pazei din turnurile gemene (John O'Neil) a apucat și el să facă unele observații, dar acestea nu i-au mai folosit la nimic, căci a murit în ziua de 11 septembrie, printre ruinele celor două turnuri.

Despre evenimentele petrecute în SUA la 11 septembrie 2001 s-au mai scris și alte cărți importante, dintre care menționăm:

- "***Inspăimântătoarea impostură***" ("*L' effroyable imposture*") de **Thiery Meyssan**, un reputat ziarist, specializat în științe politice la Universitatea Sorbonne din Paris., expert pentru drepturile omului pe lângă OSCE și președinte al faimoasei rețele de investigare jurnalistică "Voltaire". In această carte autorul dezvoltă o teză curajoasă, conform căreia nici un avion nu s-a zdrobit de clădirea Pentagonului la 11.09.2001.

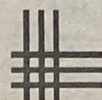
- "***Zero***" de **Giulietto Chiesa**. În acest volum alți 15 cercetători de elită au avut răbdarea și curajul să adune o mare cantitate de date care sugerează că tot ce ni s-a spus de către oficialitățile americane reprezintă o mistificare. Pentru a ajunge la adevăr, ei au pornit de la zero, de aici titlul cărții.

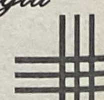
- "***Farenheit 9/11***", un pamflet politic care a inspirat filmul cu același nume, realizat de Michael Moore. Prezentat la festivalul de la Cannes (2007), filmul a primit distincția de aur din partea juriului condus de Quentin Tarantino, pentru curajul și acuratețea dezvăluirilor legate de evenimentele de la 11.09.2001 din SUA.

In rândurile de mai sus au fost prezentate elementele principale legate de pregătirea acestor evenimente.

Despre "executarea acțiunilor" ne vom ocupa în numărul viitor al ziarului.

Ion Boiangiu

Zig-zag prin Nordul Bucovinei

CERNĂUȚI – HOTIN – STOROJINEȚ - HERȚA (IV)

(continuare din numărul trecut)

Am ajuns pe un frumos bulevard care se numeşte al *Universităţii*, întrucât pe ambele laturi ale lui se găsesc facultăţi; o arteră a tineretului, vie, liniştită doar vara, în timpul vacanţelor.

Pe acest bulevard au fost construite în ultimii ani şi magazine, şi hoteluri de mici dimensiuni, mai degrabă pensiuni, cu nume care te fac să zâmbeşti: "Sorbona", "Imperial", "Foxtrot". Pe faţada unei clădiri se află o placă pusă în memoria scriitorului ucrainean Ivan Franco, născut la Lemberg (Lvov).

REŞEDINŢA METROPOLITANĂ (*aici funcţionează acum câteva facultăţi*) este, fără îndoială, **cel mai important monument arhitectonic al Cernăuţilor.**

Este construită în stil mauro-bizantin şi se compune din trei clădiri distincte.

Această falǎ arhitectonică a Cernăuţilor a fost făcută după planurile cehului Iosif Hlavka (1831-1908), acelaşi care a zidit la Viena Biserica Lazariştilor şi monumentalа Hofoper.

Clădirea a fost inaugurată şi sfinţită cu mare fast în 1882; reliefez faptul că această superbă clădire s-a făcut cu cheltuiala Fondului Bisericesc Ortodox. **Materialele de construcţie (piatra, marmura, alabastrul etc.) au fost scoase din subsolul Bucovinei, lemnăria din pădurile Fondului Bisericesc de la Rădăuţi şi Câmpulung Moldovenesc, iar braţele de muncă au fost recrutate dintre ţăranii localnici, aşa că întreaga clădire se prezintă ca expresie a bogăţiilor Bucovinei şi a muncii româneşti.**

Dacă până în urmă cu câţiva ani această clădire nu se putea vizita de către turişti, acum acest lucru este posibil în zilele de la sfârşitul săptămânii şi în anumite sărbători. Vizita acestei clădiri unice în sud-estul Europei nu se poate uita.

Am avut şansa ca explicaţiile din sălile spaţioase şi bogat decorate să le primesc şi în limba română de la ghida Angelica, de loc dintr-o comună pur românească, Mahala, din apropierea Cernăuţilor.

Îţi taie respiraţia somptuoasa, celebra ***Sală Sinodală***, pardosită cu marmură, cu pereţii şi pilaştrii din alabastru masiv din Carpaţii Bucovinei. Pe 12 coloane de alabastru se sprijină arcadele galeriei, iar între ele şi pereţi sunt fresce aurite, în număr de 11, executate după motive luate din mănăstirile Bucovinei de pictorul ceh Carol Swoboda din Viena. Prima frescă reprezintă proclamarea Mitropoliei Bucovinei în 1814 şi celelalte au tematica luată din istoria Bucovinei sau Moldovei. Această sală a devenit istorică întrucât **aici s-a votat, la 28 nov. 1918, unirea Bucovinei cu Regatul România.** Şi tot aici, la 25 mai 1989, a avut loc şedinţa de constituire a Societăţii de cultură românească "Mihail Eminescu".

Sala Sinodală (Sala Unirii)

În ian. 1944 sala a fost grav deteriorată, în urma exploziei unei bombe; restaurată cu migală pe parcursul a câţiva ani, are acum înfăţişarea de odinioară, aici având loc întâlniri internaţionale, concerte simfonice, diverse manifestări culturale.

Alături se află *Sala Albastră*, de asemenea restaurată după stricăciunile provcate de război, renovată în 2000, servind acum ca bibliotecă.

În continuare se află *Sala Roşie*, care nu a suferit din cauza bombardamentului, toate obiectele fiind originale. Aici se află portretele mitropoliţilor Bucovinei, între care şi cele ale lui T. Bendela şi T. Blasevici, opere ale celebrului pictor bucovinean Epaminonda Bucevski, prieten şi coleg de studii la Viena cu M. Eminescu.

Tavanul tuturor sălilor este de stejar, boltit, înflorit cu zugrăveli.

Biserica, sfinţită în 1882, are hramul *Sf. Trei Ierarhi* (Vasile, Grigore şi Ioan).

Timp de 20 de ani aici şi-a desfăşurat activitatea o firmă, iar din 1991 s-au reluat slujbele religioase, oficiindu-se şi nunţi, bbtezuri sau parastase.

Pereţii frumos ornamentaţi sunt opera lui Epaminonda Bucevski, care are aici şi câteva tablouri.

Din când în când au loc aici concerte de muzică religioasă, sala având o acustică remarcabilă.

După vizitarea sălilor încărcate de istorie, care au acum cu totul altă destinaţie, fiind puse la dispoziţia cadrelor didactice universitare, am vizitat şi sălile de cursuri aflate pe părţile laterale ale fostei *Mitropolii*. Aici funcţionează şi ***Catedra de Filologie Română*** care, în ziua în care am vizitat-o, era în doliu după **Grigore Bostan**, cel care a condus-o timp de 25 de ani, un cunoscut **poet, folclorist, istoric literar, profesor universitar** şi membru al *Uniunii Scriitorilor* **din Ucraina, România şi Republica Moldova.** Grigore Bostan a lăsat iubitorilor de poezie din întreg spaţiul românesc sute de versuri adunate în volume, zeci de lucrări ştiinţifice şi sute de articole publicate în ziare şi reviste. Plecat prea devreme, a lăsat adunate în manuscris romane şi versuri nepublicate. În versurile din creaţia poetului bucovinean se ascunde toată frumuseţea acestui pământ: *"Cu ramuri verzi de busuioc în grai, cu zbor de ciocârlie în vioară, / Stă neamul meu pe-acest picior de plai şi vârsta lui cu doina se măsoară".*

În spatele fostei *Mitropolii* se află un parc superb, unde au fost plantaţi peste 2000 de pomi plus plante exotice. Pe aleile umbroase şi răcoroase am văzut mirese tinere şi frumoase, înconjurate de invitaţi, rude şi prieteni. Este cel mai plăcut şi liniştit parc din Cernăuţi, şi asta întrucât şi el, ca şi Reşedinţa Metropolitană, se poate vizita numai în anumite zile şi ore.

La ieşirea din actuala ***Universitate*** se află *Casa Profesorilor*. Aici au predat profesori de înalt prestigiu: **Dragoş Protopopescu**, autorul cărţilor cu tematică legionară *"Tigrii"* şi *"Fortul 13"*, **Traian Brăileanu,** profesor de etică, sociologie şi politică, **senator legionar**, care a răspuns mulţi ani de revista ***"Însemnări sociologice"***, autor al numeroase lucrări şi studii, dintre care amintesc *"Elemente de sociologie"*, *"Statul şi comunitatea morală"*, *"Sociologia şi arta guvernării"*.

Amintind de aceste două nume ilustre, oameni care au plătit cu viaţa lor aderarea la Mişcarea Legionară, să scot în evidenţă un fapt, de altfel binecunoscut, că **în Cernăuţi a existat un puternic centru legionar.** Printre primii care au format cuiburi legionare s-a numărat studentul la Teologie **Tudose Popescu,** camarad al lui Corneliu Zelea-Codreanu, profund implicat în Mişcarea Studenţească de la 1922 pentru drepturile Românilor copleşiţi de străini în propria ţară, unul dintre "Văcăreşteni". Tot aici s-a tipărit, la mijlocul deceniului trei din secolul trecut, **revista legionară *"Iconar"*,** frumos ilustrată de Rudolf [Rybiczka], condusă de **Mircea Streinul,** colaboratori talentaţi fiind Iulian Vesper, Traian Chelaru, George Drumur, Liviu Rusu, E. Ar. Zaharia. Din păcate, nici unul dintre aceştia nu este cunoscut publicului, din simplul motiv că nu sunt reeditaţi.

Cele mai reprezentative cărţi ale lui Mircea Streinul, *„Drama casei Timoftei"* (1941) şi *„Prăvălia diavolului"* (1942) au avut un mare succes în rândurile cititorilor, prima fiind comparată, de criticul Eugen Lovinescu, cu romanul „Ion" al celebrului Liviu Rebreanu.

(continuare în pag. 15)

Emilian Georgescu

NOTE MARGINALE LA MEMORIILE LUI VIRGIL IONESCU

(continuare din pag. 11)

Iar eu, dacă mai sunt în viaţă, nu pot să-mi explic altfel decât prin ocrotirea cerului."

Nu prin ocrotirea cerului, ci a lui Moruzov!

Acel Moruzov care, în mai 1940, în loc să-l ducă pe SIMA la Crematoriu, l-a dus la Palat, l-a investit ca şef al Mişcării şi l-a determinat pe rege să-l facă ministru în guvernele lui Tătărăscu şi Gigurtu.

Şi cum l-a răsplătit SIMA pe Moruzov, pentru că l-a salvat de la moarte?

Lăsându-l să fie executat la Jilava, ca nu cumva să facă destăinuiri despre conivenţa cu SIMA.

"Mă simţeam şi ofensat. Am cunoscut atâţia camarazi din Bucureşti şi nimeni nu mi-a spus că Nicki Ştefănescu şi Moruzov sunt două persoane diferite..." Cu această scenă fantezistă îşi încheie H. SIMA bluful.

Care-i realitatea, o ştim din declaraţia lui Biriş păstrată în Arhivele Statului, în dosarul nr. 65093, şi utilizată de noi în "*Pământul Strămoşesc*" nr. 4 (pag. 68), pentru a dovedi că H. SIMA "lucra" cu Moruzov încă din sept. 1938.

Tot aşa de precisă ca a lui Biriş, dar mai cuprinzătoare, este o mărturie trimisă la secretariatul "*Pământului Strămoşesc*" cu data 20 apr. 1978, New York. Îi dăm conţinutul în rezumat:

"Există la Londra un fost căpitan, Gh. Dr., care îmi scrie despre HORIA SIMA că, fiind orfan de tată şi dorind să studieze Literele la Bucureşti, dar neavând bani să se întreţie, a intrat ca mic agent în serviciile lui Moruzov.

La primirea lefii şi la iscălirea statelor de plată, a fost văzut mai mulţi ani la şir de către lt. col. Valeriu Constantinescu din Cavalerie care şi el primea leafă de la Moruzov."

In concluzie, legăturile lui H. SIMA cu Moruzov sunt cu mult anterioare anului 1938. Alibiul său este deci o chestie răsuflată complet.

Cineva din legionarii care au contribuit la demascarea imoralităţii sale se întreba melancolic deunăzi **ce va gândi legionărimea când va afla că nevrednicul care a condus-o a fost un abominabil trădător!**

4. Succesiunea Căpitanului

După desfăşurarea acelei perfecte ordini de la înmormântarea lui Moţa-Marin şi după izbucnirea uriaşei forţe politice de la sfârşitul lui 1937 şi începutul lui 1938, camarila şi acoliţii ei au juruit anihilarea Mişcării şi au aruncat sorţi pe viaţa Căpitanului.

Ce gândea Căpitanul în acea vreme asupra acestei probleme şi cum privea pe fiecare în parte pe unii dintre eventualii succesori — G. Clime, Alecu Cantacuzino, Ion Banea, Ilie Gârneaţă — o ştim din paginile atât de sugestive şi interesante ale lui Stelian Stanicel din volumul anterior al acestei reviste.

Ing. VIRGIL IONESCU, la rândul lui, a atins chestiunea de două ori în cursul "*Memoriilor*".

Din cuvintele pe care le citim la pg. 67-68, legionarii care n-au avut gradele maxime ale Mişcării şi deci n-au ascultat introducerea rostită de Căpitan în Biserica Gorgani, cu ocazia prestării jurământului "Moţa - Marin" la 12 febr. 1937, află că atunci **Corneliu Z, Codreanu, prevăzându-şi moartea înainte de biruinţă, a stabilit că:**

Dacă i s-ar întâmpla ceva, gradele de faţă urmau să se întrunească pentru a decide asupra persoanei care să-l înlocuiască.

"Cei de faţă am jurat că aşa vom face. Dar când a fost să se facă, ***s-a uitat de jurământ şi nu s-a făcut nimic legal şi deci de ispravă.***

Improvizaţia SIMA, încurajată de atâţi interesaţi, *nu putea duce decât la ce a dus, spre nenorocul Legiunii şi nenorocul Ţării."*

La chestiunea succesiunii mai face aluzie VIRGIL IONESCU la pg. 164-165, după ce se produsese, printre cei închişi la Râmnicu Sărat, un început de normalizare psihologică după asasinarea Căpitanului.

După ce trece în revistă numele rostite de unii şi de alţii, VIRGIL IONESCU adaugă:

"In orice caz, un nume ca ***SIMA ("Comandantul" de mai târziu) ar fi părut o glumă de prost gust, iar cel care l-ar fi pronunţat, un caraghios!"***

Şi totuşi s-a ajuns la înscăunarea lui SIMA prin intervenţia neruşinată şi nocivă a lui Carol, a Lupeascăi, Urdăreanu şi Moruzov.

S-a ajuns la înfăptuirea aberaţiei ironizată în *Circulara nr. 76*, în care Căpitanul spunea sarcastic: *"Îmi face impresia că domnii aceştia vor veni într-o bună zi să ne trimită şi un şef de partid."*

De o singură înjosire a fost scutită Mişcarea Legionară la instalarea lui SIMA ca şef al ei: uzurpatorul n-a pretins să fie proclamat "Căpitan", ci numai ***"Comandant al Mişcării Legionare"***. Această titulatură nu exista în tradiţia legionară. **Ea apare oficial, dar nu legionar, în Decretul de la 14 sept. 1940,** semnat de Mihai I şi de gen. Antonescu.

Se înţelege că prin rebeliunea din Ianuarie 1941, H. SIMA a decăzut automat din dreptul de a o mai afişa. **Totuşi, prin abuz, el se împăunează cu ea.** Avem deci tot dreptul de a-l considera în aceeaşi teapă cu împăratul african Bocassa.

Astăzi H. SIMA este considerat, oficial, decăzut din orice funcţie legionară, conform cu hotărîrea Consiliului Conducător al Mişcării Legionare, luată la Majadahonda, 8 Nov. 1954.

La abaterile sancţionate atunci se adaogă infama trădare descoperită la 40 de ani de la perpetuarea ei.

Dacă mai persistă un dram de legionarism în conştiinţa lui, ar trebui să se retragă cu umilinţă, dezlegând pe cei câţiva care-l mai urmează în virtutea inerţiei şi a unei discipline pidosnice!

***

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRI ALE LUMII DE ASTĂZI

(continuare din pag. 11)

Creştinul nu preţuieşte propăşirea nedreptului ca pe un lucru împlinit, ci aşteaptă să vadă ce se întâmplă mai departe.

El ştie că nedreptul nu propăşeşte nici prin puterea sa, nici prin mintea sa, ci prin faptul că **Dumnezeu îi îngăduie să propăşească, doar-doar îşi va aminti vreodată de El: fiindcă negrăit de milostiv este Dumnezeul nostru, şi îngăduie nedrepţilor ceea ce nu doreşte, doar-doar îşi vor da seama că de la Dumnezeu este, şi se vor ruşina de nedreptatea lor, şi se vor îndrepta.**

Lui Dumnezeu îi sunt dragi cei ce se pocăiesc: foarte dragi Ii sunt cei ce se pocăiesc cu inimă înfrântă pentru faptele lor nedrepte.

Nu este Făcătorul precum făptura, ca să pedepsească îndată ce cineva apucă pe o cale strâmbă. El aşteaptă ca rătăcitul să se întoarcă singur la calea dreaptă. El priveşte şi tace. Aşteaptă şi nu întârzie. Minunat e întru înţelepciunea Sa, preaminunat întru milostivirea Sa. Pentru aceasta, stră-văzătorul Psalmist grăieşte Domnului în răpire: "judecăţile Tale sunt adânc mare".

Cine va cerceta întreg adâncul Dumnezeieştii Pronii?

Cei fără înţelegere se supără când Dumnezeu nu cârmuieşte lumea după a lor înţelegere, iar cei înţelegători se ostenesc neîncetat să pătrundă în înţelegerea lui Dumnezeu.

Greu este câteodată şi pentru cei mai înţelegători să înţeleagă de ce un om este aşa, iar altul altfel; de ce un tânăr doritor de viaţă moare, în vreme ce un bătrând doritor de moarte trăieşte; **de ce cucernicul se chinuie, iar cel fără Dumnezeu o duce bine.**

Şi cele mai sfinte suflete s-au tulburat câteodată înaintea enigmei celor ce se întâmplă în lume.

Sf. Dimitrie Basarabov, ocrotitorul Bucureştiului din vremea lui Caragea Vodă, sărbătorit la 25 octombrie

In *Sfânta Predanie* este înscrisă **următoarea întâmplare:**

A murit un oarecare bogătaş păcătos, ale cărui păcate erau învederate fiecăruia, şi înmormântarea lui a fost luminată, cu episcop şi cu mulţi preoţi.

La scurtă vreme după aceea, a tăbărât o hienă asupra unui pustnic şi l-a sfâşiat.

Un oarecare monah, care văzuse atât măreaţa prohodire a păcătosului, cât şi rămăşiţele însângerate ale dreptului, în tulburarea sa a început să plângă şi a strigat:

„Doamne, cum vine asta şi de ce? Cum se poate ca păcătosul acela să aibă şi viaţă bună, şi moarte bună, iar acest drept şi viaţă amară, şi moarte amară?"

La care i s-a arătat îngerul lui Dumnezeu şi l-a lămurit:

„Acel bogătaş rău avea în viaţa lui o singură faptă bună, iar acel pustnic avea un singur păcat. Prin prohodirea măreaţă şi cu cinste, Cel Preaînalt a vrut să-i răsplătească bogătaşului hia singura faptă bună, ***ca să nu mai aibă nimic de aşteptat pe lumea cealaltă;*** *iar prin moartea cumplită a vrut să-i şteargă dreptului şi acel singur păcat, ca să-i dea răsplată deplină în ceruri".*

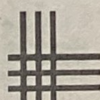
Drept aceea, tu cugetă la judecăţile lui Dumnezeu şi pune-ţi nădejdea în Făcătorul tău.

Nu te râvni celor ce viclenesc, nici urma celor ce fac fărădelege.

Aşa scrie înţeleptul împărat David, pe care îndelung şi mult l-a chinuit ceea ce te chinuie şi pe tine, până ce Dumnezeu i-a descoperit prin înţelegere ca să înţeleagă. Tot el rosteşte şi această mângâietoare trăire a sa: *"mai tânăr am fost şi am îmbătrânit, şi n-am văzut pe dreptul părăsit, nici sămânţa lui cerând pâine"*.

Citeşte deseori *Psaltirea*, şi vei înţelege şi te vei mângâia.

(continuare în numărul viitor

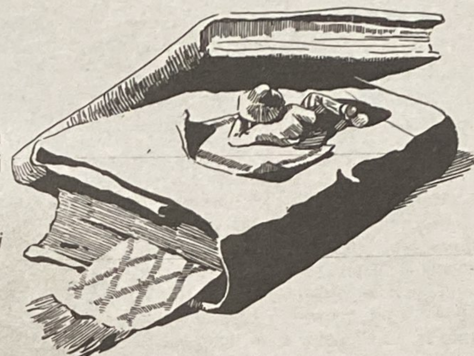

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: *"Cine a fost şeful regimului naţional-legionar?"*
a fost dat de Cristian Râşteiu din Cluj, 27 de ani,
care a câştigat cartea "*Corneliu Codreanu, prezent!*" (volum colectiv, Madrid, 1977).

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Şeful regimului naţional-legionar a fost gen. **Ion Antonescu**! (*nu Horia Sima*, cum greşit cred cei mai mulţi!)

Iată Decretul de Constituire a Statului "Naţional-Legionar":

*"**1. Statul Român devine Stat Naţional-Legionar.***

2. Mişcarea Legionară este singura mişcare recunoscută în noul Stat, având ca ţel ridicarea morală şi materială a poporului român şi dezvoltarea puterilor lui creatoare.

3. Dl. General Ion Antonescu este Conducătorul Statului Naţional-Legionar şi Şeful Regimului Legionar.

4. Dl. Horia Sima este Comandantul Mişcării Legionare.

5. Cu începere de la data acestui Înalt Decret, orice luptă între fraţi încetează.

Dat în Bucureşti, la 14 Septembrie 1940".

Deci gen. Antonescu era supervizorul lui Sima pe linie politică, fiind şeful regimului naţional-legionar.

NOTA RED.: "Consfinţirea" lui Horia Sima ca şef al Mişcării s-a făcut de către Antonescu, contrar normelor legionare conform cărora comandanţii Bunei Vestiri (cel mai înalt grad legionar) trebuiau să desemneze succesorul Căpitanului la conducerea Mişcării (elita legionară desemnează şeful).

La momentul respectiv erau în viaţă 3 din cei 5 Fondatori ai Mişcării (Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu), plus alţi doi comandanţi ai Bunei Vesiri: preot Ion Dumitrescu-Borşa şi Mile Lefter. Ori, nu a existat niciodată, nicăieri, cea mai mică dovadă a numirii lui Sima ca şef de către aceştia; dimpotrivă, Ion Dumitrescu-Borşa ne relatează foarte clar în cartea sa de "Memorii legionare – Cal troian intra muros" impostura prin care Sima a devenit "comandantul Mişcării". Şi însuşi Sima afirmă în "Sfârşitul unei domnii sângeroase" că nu a existat nici un act care să ateste numirea sa ca şef!

Deci, revenind, şeful Mişcării nu poate fi impus din afară, indiferent ce-ar fi. Dar, cum Horia Sima deja obţinuse menţionarea sa în Decret Regal, drept conducător al Mişcării, legionarii nu s-au apucat să-l conteste, mai ales că era, totuşi, unul dintre zecile de comandanţi legionari, şi nici nu ştiau nimic despre el la acea vreme.

Contestările vehemente au venit ulterior, când şi-au dat seama că începuse să schimbe normele stabilite de însuşi Fondatorul şi formatorul Mişcării; iar când au aflat şi despre trădările sale şi implicarea în asasinarea Căpitanului şi a Statului Major Legionar, a fost decăzut din funcţie şi grad şi eliminat din Mişcare.

LUNA ACEASTA VĂ PROPUNEM REZOLVAREA UNUI ARITMOGRIF: înlocuind cifrele cu literele corespunzătoare, în coloana centrală se va obţine numele Fondatorului şi conducătorului Mişcării Legionare, iar pe orizontală, numele unor adepţi ai acesteia.

*Aritmogriful ne-a fost trimis de dl. **Bălănescu** din **Iaşi**.*

PREMIU: *"Mişcarea Legionară şi ţărănimea"; "Mişcarea Legionară şi muncitorimea"* – *Traian Herseni.*

9	8	***1***	10	8
10	4	***2***	12	6
4	6	***3***	2	10
13	6	***4***	10	7
11	4	***5***	1	8
1	4	***6***	14	6
15	6	***7***	5	6
1	4	***8***	3	8

***

ZIG-ZAG PRIN NORDUL BUCOVINEI (continuare din pag. 13)

În toate cărţile sale, Mircea Streinul îşi plasează acţiunea în oraşul Cernăuţi. În romanul *„Prăvălia diavolului"* este redată teroarea ocupaţiei sovietice din sept. 1940 până în iunie 1941.

Ne întoarcem spre centrul oraşului, parcurgând din nou Bulevardul Universităţii unde, pe o placă de la intrarea în Facultatea de Matematică, se specifică inaugurarea clădirii: 4 oct. 1875, purtând numele împăratului Franz Joseph.

Pe o stradă cu pantă lină am făcut o fotografie-document, întrucât tencuiala de pe faţada unui bloc căzuse, lăsând loc unei reclame cu litere negre de o şchioapă: *„Regia Publică Comercială – Cernăuţi, Întreprinderile comerciale ale Municipiului Bucureşti, I.E.M.L., str. Bucureştilor nr. 1"* - **singurul loc din Cernăuţi care aminteşte de administraţia românească a oraşului din perioada interbelică.**

În centru, în imediata apropiere a unei terase, vis-à-vis aflându-se *Clădirea Telefoanelor*, se află **statuia lui Mihai Eminescu. Pe soclul acesteia se găsesc în permanenţă buchete cu flori depuse de români, alături de tricolorul românesc.**

Tot vis-à-vis de statuia geniului nostru naţional se află un mare cinematograf. Până în 1941 aici era o mare Sinagogă, opulentă prin decoraţiile sale în stil maur. În timpul războiului clădirea a fost deteriorată, prăbuşindu-i-se turlele. În anii regimului sovietic a fost transformată în sală de cinematograf. O situaţie asemănătoare a avut-o şi Biserica Armenească: nu a fost închisă dar aici nu au mai avut loc slujbe deoarece, în anumite zile, datorită acusticii sale remarcabile, aveau loc concerte de muzică simfonică şi de cameră.

Tot lângă statuia lui Mihai Eminescu se află ***Strada 28 iunie 1940*** **– o dată neagră în istoria noastră: în urma ultimatumului sovietic ne-a fost răpit nordul Bucovinei şi a început calvarul populaţiei româneşti.** Se cunosc - nu mai insist - deportările şi crimele în masă din rândurile populaţiei româneşti, distrugerea intelectualităţii şi a fruntaşilor satelor.

Unul dintre aceste masacre a avut loc la Fântâna Albă, unde, la 1 aprilie 1941, aprox. 3000 de români au încercat să se refugieze din Uniunea Sovietică în România, dar au fost seceraţi de mitralierele grănicerilor ruşi ascunşi în pădure. Oamenii formaseră o coloană paşnică purtând în faţă un steag alb cu însemne religioase, icoane, prapuri şi cruci din cetină. Cei care au supravieţuit au fost urmăriţi de cavalerie şi spintecaţi cu sabia. Răniţii au fost legaţi de cai şi târâţi până într-un loc unde erau săpate dinainte cinci gropi comune, iar unii dintre ei au fost îngropaţi de vii, conform unor documente din acea vreme.

În acele zile – de la începutul lunii iunie 1941 – NKVD-ul din Hlibaca (Adâncata) a arestat câteva sute de ţărani români pe care i-au torturat şi i-au aruncat de vii într-o groapă comună din cimitirul evreiesc al oraşului. Peste acea groapă s-a turnat var.

Despre acest genocid nu s-a pomenit oficial până la sfârşitul anilor 90, subiectul fiind interzis de către autorităţile sovietice şi apoi de cele ucrainene. Abia în anul 2000 oficialii din Ucraina au permis organizarea unei slujbe pentru odihna românilor care şi-au dorit să trăiască în România alături de Neamul lor.

(continuare în numărul viitor)

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la diverse chioşcuri de ziare, la nivel naţional: în Bucureşti, în toate reşedinţele de judeţ, precum şi în alte localităţi.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 2425471**
Preţul unui abonament pt. anul 2010
- **50** RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie);
- **70** RON pentru **Europa;**
- **130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**

Marian Pârvu – Orşova: "*Gândirismul*" a fost un *curent ideologic, literar si cultural* constituit în perioada interbelică în jurul revistei **"Gândirea"** (1921-1944), promovând programatic valorile tradiţionale, cu o puternică notă ortodoxă. Întemeiată în 1921, sub conducerea lui Cezar Petrescu, revista a grupat în jurul ei importanţi scriitori, poeţi şi filosofi: Lucian Blaga, Adrian Maniu, Gib Mihăescu, Vasile Voiculescu, Ion Pillat. În 1928 revista a trecut sub conducerea lui **Nichifor Crainic**. In articolele sale programatice: *"Iisus în ţara lui", "Parsifal"* şi *"Sensul tradiţiei"*, Nichifor Crainic sublinia tradiţionalismul culturii române, conceput ca îmbinare între autohtonism şi ortodoxism, între temele şi valorile naţionale şi spiritualitatea ortodoxă văzută ca o zare metafizică în care se proiectează toată existenţa şi aspiraţiile poporului român. ***Nichifor Crainic argumenta superioritatea culturii bizantine, negând civilizaţia occidentală*** şi criticând tendinţele de occidentalizare a culturii şi a spiritului românesc. Filosofia din multe din articolele publicate în "*Gândirea*" se află sub înrâurirea lui ***Spengler ("Declinul Occidentului")***, în care erau explicate *deosebirile dintre cultură şi civilizaţie* şi se proclama prăbuşirea Occidentului sub povara maşinismului şi a civilizaţiei. Multe dintre ideile lui Spengler, infuzate în estetica expresionismului, sunt preluate şi în operele filosofice ale lui ***Blaga.*** Din ***aceeaşi orientare*** făceau parte şi publicaţiile ***"Datina", "Ramuri", "Gând românesc", "Meşterul Manole", "Sfarmă-Piatră".*** *"Gândirismul"* avea afinităţi cu *sămănătorismul* lui Nicolae Iorga, alt curent tradiţionalist al sec. XX. ***A fost considerat în mod eronat de dreapta: el nu a făcut nimic altceva decât să redeştepte tradiţionalismul*** şi sentimentul unităţii naţionale sub egida Ortodoxiei, încurajând ***preocupările folclorice şi etnografice.*** **În schimb, "TRĂIRISMUL"**, legat de personalitatea filosofului **NAE IONESCU**, iniţiat de acesta, **este o doctrină filosofică şi politică** inspirată din „filosofia trăirii" a lui Kierkegaard, Nietzsche, Spengler, Bergson, Soloviov, Berdiaev etc., proclamând primatului trăirii asupra intelectului. A fost inaugurat prin seria de articole pe care, începând cu anul 1926, Nae Ionescu le publica în ziarul său, **"Cuvântul"**. "Trăirismul" s-a cristalizat ca spiritualism ortodoxist, iraţionalist, existenţialist, antimarxist şi **anticomunist. "Trăirismul" consideră mai importante atitudinea mistică decât cea intelectuală sau analitică, mântuirea decât idealurile culturale, practica duhovnicească decât îndeletnicirile academice etc.** Ideologia "trăiristă" afirmă că nu există filosofie ştiinţifică, ci doar „filosofări" care nu trebuie neapărat să fie comensurabile sau compatibile. (Eu personal subscriu întru totul acestei idei). Nae Ionescu susţinea o filosofie românească având ca principii mistica şi autoritatea, specifice Răsăritului european. Printre discipolii lui s-au numărat cele mai diverse personalităţi: **Mircea Eliade** şi **Constantin Noica**, dar şi Petru Comarnescu şi Emil Cioran. **Sub egida *"trăirismului"* s-au dezvoltat accente total diferite:** Mircea Vulcănescu afirma spiritualitatea duhovnicească, în vreme ce Emil Cioran susţinea o trăire frenetică, negatoare, pe fondul pesimismului. Curentul "trăirist" a avut o activitate publicistică susţinută în revistele **"Cuvântul"**, **"Axa"**, **"Gândirea"**, **"Vremea"**, **"Floarea de Foc"** etc.

Mirela Voicu – Satu Mare: Victimele de la Aiud au fost nenumărate, de ordinul miilor. Aici au murit şi Ilie Imbrescu (preot şi instructor legionar, autorul cărţii "Biserica şi Mişcarea Legionară"), şi Andrei C. Ionescu (comandant legionar, avocat, întemeietorul primului cuib din Bucureşti), şi Vasile Militaru (poet naţionalist, simpatizant legionar), şi Const. Gane (scriitor, simpatizant legionar), şi Const. Petrovicescu (general şi senator legionar), şi Traian Brăileanu (renumit sociolog, prof. universitar şi senator legionar), şi Andrei Mihăilescu (preot, parohul Bisericii Sf. Ilie Gorgani, legionar). Dintre supravieţuitorii închisorii de la Aiud amintesc pe Radu Gyr (poetul Mişcării, prof. universitar şi comandant legionar), pe Radu Mironovici şi Ion Dumitrescu-Borşa (ambii comandanţi ai Bunei Vestiri), pe ultimii doi fraţi ai Căpitanului, Decebal şi Cătălin Zelea-Codreanu, comandanţii legionari Ion Victor Vojen şi Dumitru Groza, dr. comandant legionar Ionel Zeana, instructor legionar avocat Nelu Rusu, instructorul legionar Viorel Tănase din Sibiu, cel mai bătrân legionar din lume, Carol Papanace (fratele şi editorul comandantului legionar Const. Papanace), Dumitru Coroamă (generalul care a refuzat să tragă în legionari), filosoful simpatizant legionar Const. Noica.

Bogdan Drăguşanu – Adjud: *"Ce mai serbăm pe 27 ianuarie?"* Nimic! Serbează însă evreii. Imaginea acelei mâini portocalii cu degete arzând, de pe timbrul poştal românesc de 2 lei, având înscrisă data de 27 ianuarie, reprezintă... *"Ziua Internaţională a Holocaustului"*! (la 27 ian. 1945 a fost închis primul lagăr de la Auschwitz). Mă întreb dacă vom fi obligaţi să sărbătorim şi "Purim"-ul... În schimb, *Ziua Internaţională a Gulagului*, închinată memoriei victimelor comunismului, are încă un statut semi-oficial, întrucât Parlamentul European, unde s-a făcut propunerea de mai multe ori, nu a acceptat nici până acum instituirea acestei comemorări!! E clar ce e cu UE asta?! Vladimir Bukovski, disident rus, este cel care a ales 7 noiembrie ca zi a Gulagului, întrucât pe această dată, în 1917, a fost luată puterea de către bolşevici în Rusia (de unde s-a întins ciuma), iar comunismul, început la 7 noiembrie, înseamnă, pur şi simplu, Gulag! 7 noiembrie era ziua în care, pe tot cuprinsul Uniunii Sovietice, ca şi în ţările sovietizate, se serba „Marea Revoluţie din Octombrie" (7 noiembrie după calendarul gregorian, pe stil nou, adoptat în viaţa laică, echivalează cu 25 octombrie după calendarul vechi, iulian, utilizat şi azi de Biserica Ortodoxă Rusă; de aici şi poanta cu *"Marea Revoluţie Rusă din Octombrie care a avut loc în... Noiembrie!"*).

Cristian Sandu - Constanţa: Cei care se pretind oameni raţionali şi cu capul pe umeri sunt sub amprenta unor mituri conform cărora tehnologia trebuie să evolueze şi conform cărora oamenii credincioşi sunt numai babele şi ignoranţii. Nu pot să-mi imaginez cum un om "inteligent" şi care a mai şi citit ceva la viaţa lui (poate chiar *"1984"* a lui Orwell) poate accepta atât de uşor aceste măsuri care îngrădesc libertatea umană. De ce mai citim ? Doar pentru distracţie?

Sergiu Apostol - Botoşani: Ovidiu Vuia, neuropatolog, cercetător ştiinţific la Cluj, apoi la Bucureşti, iar din 1970 la Munchen, a analizat tabloul clinic al bolii lui Eminescu aşa cum apare el descris de medicii germani, dar şi din observaţiile prietenilor contemporani cu poetul, Vlahuţă şi Slavici, care arată cu certitudine că Eminescu nu a suferit de sifilis cerebral, nici de consecinţa acestuia - care este paralizia generală progresivă. Se poate trage concluzia definitivă că Luceafărul poeziei româneşti nu a avut semne de sifilis cerebral. Mai ales că între anii 1883-1889 a fost capabil să creeze: printre altele, a tradus o Gramatică sanscrită de Fr. Bopp şi a făcut o admirabilă adaptare a piesei lui E. Augier, prin intermediul traducerii în germană Lais a lui K. Saar. Deci Eminescu nu a suferit de "o mare întunecime", cum afirmă G. Călinescu şi Perpessicius! De altfel, chiar G. Călinescu citează un act de autopsie a lui Eminescu, din care reiese faptul că nu avea modificări patognomonice - specifice pentru sifilisul cerebral!

Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

